

Liahona

Predika hans evangelium:
Hur man förbereder sig

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melvin Leavitt, Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J
Odekirk, Judith M Poller, Vivian Paulsen, Richard M
Romney, Jennifer Rose, Don L Searle, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb
Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Randall J
Pixon

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson,

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fiji, finska, franska, grekiska, haïtiska, hindi, holländska,
indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska,
kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska,
malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

March 2007 Vol. 131 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, MARS 2007

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet:
Medkänslans gåva *Thomas S Monson*
- 25 Besökslärarnas budskap: Bli ett medel
i Guds händer genom att lyssna till och
följa Andens maningar
- 26 Hemmets, familjens och den
enskildes utveckling runtom
i världen *Connie D Cannon*
- 32 Lita på Guds tidsplan
Catherine Edwards
- 41 Lärdomar från Nya testamentet:
Jesus Kristus, livets bröd
Won Yöng Ko
- 44 Sista dagars heliga berättar
Brevvänner och hänvisningar
Brittany Jones Beahm
Aldrig för sent
Sylvia de Moscuí Maldonado
Andens språk
Sergio Adrián López
Den första av tusen själar
Norie Tsubaki Murae
- 48 Brev till redaktionen

26 Hemmets, familjens och den
enskildes utveckling runtom
i världen

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa förslag kan användas
i din undervisning både
i klassrummet och
hemma.*

*"Hur man förbereder sig
för att bli en bra missio-
när", s 10: Dela i för-
väg ut en fråga var till*

*familjemedlemmarna från artikeln.
Låt dem studera äldste Ballards
svar på deras fråga och komma
redo att berätta om svaret för famil-
jen. Vittna om att vi får stor glädje
av att tjäna Herren som missionär.*

*"Om jag hade vetat som
19-åring ..." s 38: Återge de fyra
förslagen för missionärer och
diskutera principerna som
ingår däri. Gör rollspel om
hur dessa förslag kan
användas i skolan, på
arbetet och i andra
områden i livet. Be varje familje-
medlem att sätta upp ett mål att
använda ett av förslagen i en vecka
och sedan rapportera om resultatet.
"Jesus Kristus, livets bröd",
s 41: Lägg fram skrifterna och en*

16 En dag i en missionärs liv

FÖR UNGDOMAR

- 9 Affisch: Missionärsskola
- 10 Hur man förbereder sig för att bli en bra missionär:
En intervju med äldste M Russell Ballard
- 16 En dag i en missionärs liv *Adam C Olson*
- 22 Gåvor att ta med sig hem från missionsfältet
Gordon B Hinckley
- 36 Från vänner till systrar till kamrater
Rebecca Mills Hume och Brad Wilcox
- 38 Om jag hade vetat som 19-åring ... *Roger Terry*

När du letar efter VDR-ringen som finns gömd i det här numret, tänk då på hur du kan följa Frälsarens exempel när det gäller att hålla buden.

brödlimpa. Fråga: "Hur får vi näring från vart och ett av de här båda sakerna?" Läs de två sista styckena i artikeln. Vittna om kraften som Jesus Kristus har att ge oss andlig näring.

"Vänkskapsarmband", s LS8: Läs berättelsen. Be sedan familjemedlemmarna ställa sig i en ring och hålla varandra i händerna. Säg att när någon trycker deras hand så ska de försiktigt trycka den personens hand som står till höger om dem. Förklara att handtryckningarna representerar vänliga handlingar.

Uppmana familjemedlemmarna att alltid vara vänliga och föra vänliga handlingar vidare till andra.

"Missionärsvänner", s LS14:

Be barnen berätta om en gång när de var med på Primär i en annan församling eller gren. Hur kändes det? Vad kan de göra för att få andra att känna sig välkomna när de besöker Primär? Gör små missionärsbrickor som alla kan ha på sig under familjens hemafton som en påminnelse om att alltid vara snäll och tillmötesgående.

22 Gåvor att ta med sig hem från missionsfältet

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst:
Var mer förlåtande *Gordon B Hinckley*
- LS4 Samlingsstunden: Försök, försök, försök
Elizabeth Ricks
- LS6 Från president Spencer W Kimballs liv:
Läser Bibeln
- LS8 Vänkskapsarmband *Jennifer Rose*
- LS11 Ärlige Morgan *Vicki H Budge*
- LS12 Färgläggningssidan
- LS13 Särskilt vittne: Jag har just fått
den Helige Andens gåva. Hur
kan jag känna Andens inflytande
i mitt liv? *Boyd K Packer*
- LS14 Vänner emellan: Missionärsvänner
Gary J Coleman
- LS16 Försöker likna Jesus:
En VDR-ring på rektorns kontor
Rebeca F

LS11 Ärlige Morgan

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Welden C Andersen.

Baksida: Foto Craig Dimond.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto John Luke.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Lydnad, 32, LS4
Andliga gåvor, 22	Medkänsla, 2, 41
Arbete, 10, 22	Missionsarbete, 16, 44, 45,
Besöksundervisning, 25	46, 47, LS14, LS16
Dop, 36, 46	Missionsförberedelser,
Ekonomi, 26	9, 10, 22, 36, 38
Evigt liv, 41	Missionärskamrater, 36,
Familjens hemafton, 1	38, 44
Förlåtelse, LS2, LS8	Mormons bok, 45, 46
Försoningen, LS2	Oberoende, 10
Handlingsfrihet, 32, LS4	Primärföreningen, LS4
Helige Anden, den, 22, 25,	Självförtroende, 32
LS13	Sorg, 2
Hemmets, familjens	Tempel, 2
och den enskildes	Tjänande, 2
utveckling, 26	Underverk, 2, 38, 41
Hemundervisning, 8	Undervisning, 1
Hjälpföreningen, 26	Vänlighet, 2, LS8, LS14
Jesus Kristus, 2, 41	Vänskap, 36, LS8
Kunskap, 22	Äktenskap, 32
Kärlek, 22	Ärlighet, LS11

Medkänslans gåva

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

För några år sedan hade jag tillfälle att presidera vid en regionkonferens i Oklahoma City i Oklahoma. Medan jag njöt av den ljuva anda som rådde under konferensen och folkets underbara gästfrihet, reflekterade jag över hur den medkännande andan i samhället hade prövats till det yttersta den 19 april 1995. Den dagen förstörde en terroristbomb Alfred P Murrah Federal Building i Oklahoma Citys centrum, dödade 168 personer och skadade oräkneliga andra.

Efter konferensen kördes jag till ingången till en vacker och symbolisk åminnelseplats som pryder området där Murrah-byggnaden en gång stod. Det var en grå och regnig dag som tycktes betona smärtan och lidandet som ägt rum där. På åminnelseplatsen finns en 120 meter lång spegeldamm. På ena sidan av dammen står 168 tomma stolar av glas och granit för att hedra minnet av var och en som miste livet. Dessa stolar har placerats, så långt det går att fastställa, där kropparna hittades.

På motsatta sidan av dammen, på en liten kulle, står det en vuxen alm — det enda träd i närheten som överlevde förödelsen. Det har passande och kärleksfullt fått namnet "Det

överlevande trädet". I kunglig prakt står det där för att hedra dem som överlevde den fasansfulla explosionen.

Min värd riktade min uppmärksamhet på inskriften ovanför grindarna till minnesmärket:

*Vi kommer hit för att minnas dem som
miste livet, dem som överlevde och
dem vars liv förändrades för alltid.
Må alla som går härifrån förstå våldets
inverkan.
Må denna minnesgård ge tröst, styrka,
frid, bopp och stillhet.*

Med tårar i ögonen och darrande röst förkunnade han sedan: "Denna stad, med alla sina kyrkor och medborgare, har svetsats samman. Vi har gjorts starka genom sorgen. Vi har blivit förenade i anden."

Vi kom fram till att ordet som bäst beskrev det som ägt rum var *medkänsla*. Mina tankar gick till musikalen *Camelot* som är skriven av Alan Jay Lerner och är baserad på en roman av T H White. Kung Arthur drömde om en bättre värld, där relationerna människor emellan var idealiska, och när han i drömmen såg syftet med det runda bordet, sade han: "Våld är inte styrka och medkänsla är inte svaghet."

"En samarit ... förbarmade sig över honom ... och förband [hans sår] ... [och] förde honom till ett värdsbus och skötte om honom." Nu, som då, skulle Jesus säga till oss: "Gå du och gör som han!"

Styrkan i medkänsla

En gripande berättelse som illustrerar detta uttalande finns i Gamla testamentet i Bibeln. Josef var särskilt högt älskad av sin far Jakob, och det orsakade bitterhet och avundsjuka hos hans bröder. Följden blev att de smidde planer på att döda Josef, vilket till slut ledde till att Josef kastades i en djup brunn utan mat eller vatten för att hålla honom vid liv. Joseph drogs upp ur brunnen av en förbipasserande karavan köpmän och såldes för tjugo silver och hamnade så småningom i Potifars hus i Egypten. Där gick det bra för Josef, för "Herren var med honom".¹

Efter åren med överflöd i Egypten kom åren med hungersnöd. Mitt under den senare perioden, när Josefs bröder kom till Egypten för att köpa säd, välsignades de av denne gynnade man — deras egen bror. Josef kunde ha varit mycket hård mot sina bröder eftersom han tidigare behandlats så hjärtlöst och grymt av dem. Men han var vänlig och tillmötesgående och vann deras ynnest och stöd med följande ord och handling:

"Men var inte bedrövade och sörj inte över att ni sålde mig hit. Det var för att bevara liv som Gud sände mig hit före er ...

Gud sände mig hit före er, för att ni skulle få bli kvar på jorden och för att han skulle hålla er vid liv, till en stor räddning."²

Josef visade med sitt föredöme prov på medkänslans storslagna dygd.

Under tidens mitt, när Jesus vandrade på dammiga vägar i det heliga landet, talade han ofta i liknelser.

Han sade: "En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd.

En präst kom händelsevis ner samma väg, och när han fick se mannen gick han förbi.

Josef kunde ha varit mycket hård mot sina bröder eftersom han tidigare behandlats så hjärtlöst och grymt av dem. Men han var vänlig och tillmötesgående.

På samma sätt var det med en levit. Han kom till platsen, såg mannen och gick förbi.

En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom.

Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka."

Förvisso kunde Frälsaren säga till var och en av oss: "Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?"

Utan tvivel skulle vi svara: "Den som visade honom barmhärtighet."

Nu, som då, skulle Jesus säga till oss: "Gå du och gör som han."³

Jesus gav oss många exempel på deltagande omsorg. Den sjuke mannen vid Betesda; kvinnan som ertappades med äktenskapsbrott; kvinnan vid Jakobs brunn;

Jairus dotter; Lasarus, Marias och Martas bror — representerade också en sårad på vägen till Jeriko. Var och en behövde hjälp.

Till den sjuke mannen vid Betesda sade Jesus: "Stig upp, ta din bädd och gå!"⁴ Till den syndiga kvinnan gavs rådet: "Gå, och synda inte mer!"⁵ För att hjälpa kvinnan som kom för att hämta vatten, gav han henne tillgång till "en källa, som flödar fram och ger evigt liv".⁶ Jairus döda dotter fick befallningen: "Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!"⁷ Till Lasarus som lagts i graven sade han: "Kom ut!"⁸

Frälsaren har alltid visat obegränsad förmåga till medkänsla.

På den amerikanska kontinenten uppenbarade sig Jesus för en människoskara och sade:

"Haven I några som äro sjuka ibland eder? Fören dem hit! Haven I några, som äro lama eller blind, halta eller

krymplingar, spetälska eller förtvinade eller som äro döva eller på något annat sätt lidande? Fören dem då hit, så vill jag bota dem, ty jag hyser medlidande med eder ...

Och han botade dem alla.”⁹

Vår väg till Jeriko

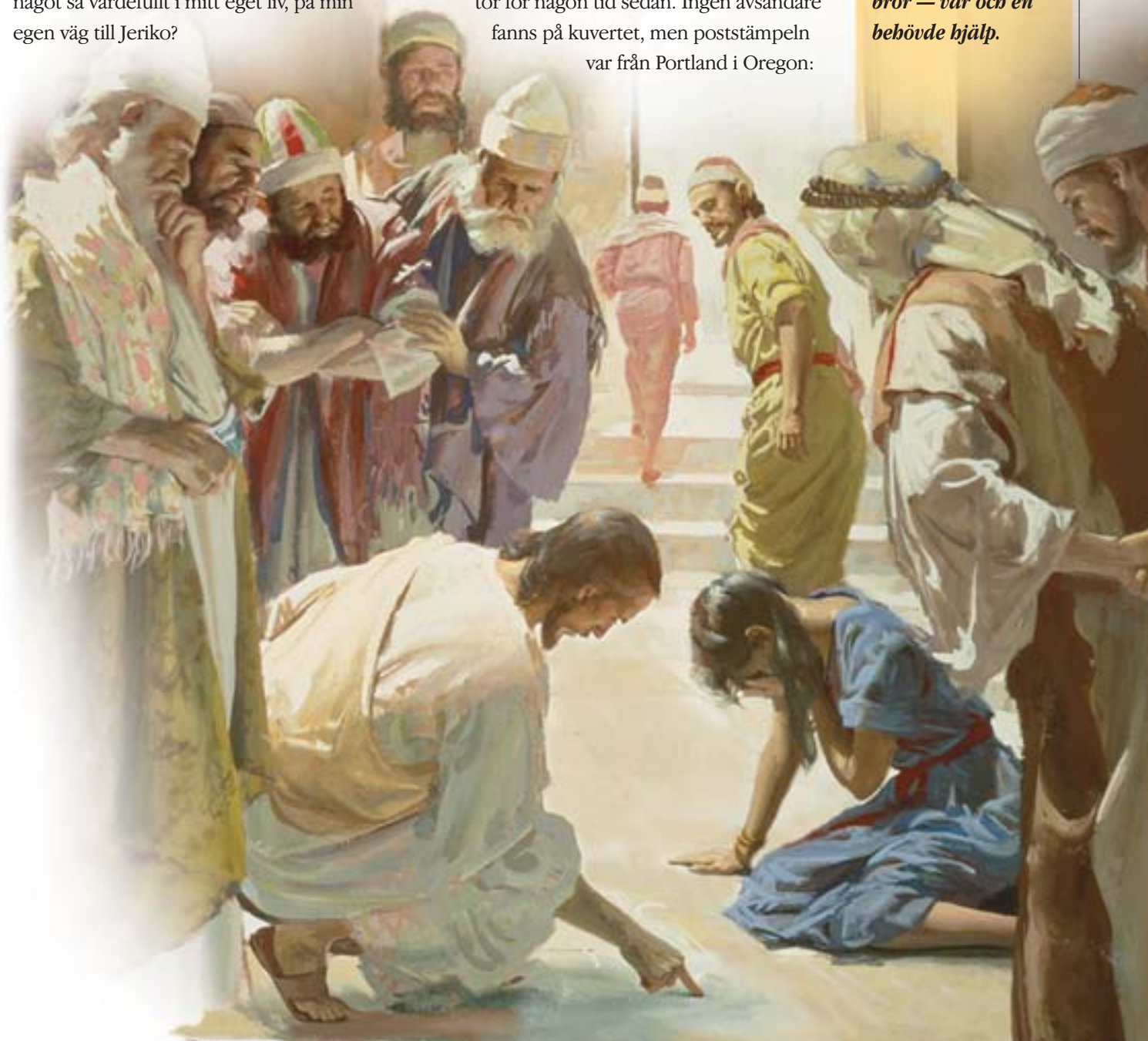
Man kan mycket väl ställa följande insiktsfulla fråga: Dessa berättelser handlar om världens Återlösare. Kan jag verkligen få uppleva något så värdefullt i mitt eget liv, på min egen väg till Jeriko?

Jag formulerar mitt svar med Mästarens ord: ”Kom och se!”¹⁰

Vi kan inte i förväg veta när vi får förmånen att ge en hjälpande hand. Vägen till Jeriko, som var och en av oss färdas på, har inte något namn, och den trötta resenär som behöver vår hjälp kan vara en främling för oss.

En person gav uttryck för äkta tacksamhet i ett brev som anlände till kyrkans huvudkontor för någon tid sedan. Ingen avsändare fanns på kuvertet, men poststämpeln var från Portland i Oregon:

Jesus gav oss många exempel på deltagande omsorg. Den sjuke mannen vid Betesda; kvinnan som ertappades med äktenskapsbrott; Jairus dotter; Lasarus, Marias och Martas bror — var och en behövde hjälp.

Jag satt där
modfälld. Ur
ögonvrån såg
jag ett par närma
sig mitt bord. 'Hur
mår du, unge man?'
frågade kvinnan."

"Till första presidentskapets kontor:
Salt Lake City visade mig kristen vänlighet
en gång under de år jag reste omkring.

Under en bussresa tvärs över landet till
Kalifornien, steg jag av på bussterminalen i
Salt Lake City, sjuk och darrig av svår sömnlös-
het som orsakats av att jag inte tagit den nöd-
vändiga medicinen. I min hastiga flykt från en
tråkig situation i Boston hade jag fullständigt
glömt bort att ta med mig min medicin.

Modfälld satt jag på restaurangen i Temple
Square Hotel. Ur ögonvrån såg jag ett par
närma sig mitt bord. 'Hur mår du, unge
man?' frågade kvinnan. Jag reste
mig upp, och med tårar i ögo-
nen och något omskakad berätt-
tade jag för dem om min svåra
belägenhet. De lyssnade nog

och tålmodigt på mitt osammanhängande
tal och sedan tog de hand om allt. De talade
med restaurangchefen och talade sedan
om för mig att jag kunde äta allt jag ville där
under fem dagar. De tog mig till hotellet som
låg bredvid restaurangen och skaffade mig ett
rum för fem dagar. Sedan körde de mig till en
vårdcentral och såg till att jag fick den medi-
cin jag behövde — som verkligen utgjorde
min livlina till mental hälsa och välbefinnande.

Medan jag
hämtade mig
och återfick

krafterna, tog jag för vana att lyssna på de dagliga orgelkonserterna i tabernaklet. Det himmelska ljudet från detta instrument, från den svagaste intonationen till de mäktigaste orgeltonerna, var för mig den mest storslagna fulltonighet jag någonsin hört. Jag har köpt skivor och kassetter med tabernakelorgeln och kören som jag kan lyssna på närhelst jag behöver lugn och stöd.

Under min sista dag på hotellet, innan jag fortsatte min resa, lämnade jag in nyckeln vid receptionen. Där väntade ett brev till mig från paret som hjälpt mig: 'Betala tillbaka genom att visa vänlighet mot någon annan du möter på din väg som råkat illa ut.' Det hade jag haft som vana, men nu bestämde jag mig för att vara ännu mer uppmärksam på dem som kunde behöva uppmuntran och stöd.

Jag önskar er allt gott. Jag vet inte om denna tid verkligen är 'de sista dagarna' som det står om i skrifterna, men jag vet att två medlemmar i er kyrka var heliga för mig när jag var i så desperat behov av hjälp. Jag tänkte att ni kanske skulle tycka om att få veta det."

Vilket exempel på omtänksam medkänsla.

För behövande

På ett privat servicehem var medkänslan allenarådande. Ägarinnan hette Edna Hewlett. Det fanns en väntelista med patienter som önskade leva sina återstående dagar under hennes vård, för hon var en sådan änglalik person. Hon tvättade och lade håret på alla sina patienter. Hon hjälpte de gamla att tvätta sig och klä på sig i färgglada och rena kläder.

När jag under årens lopp besökte änkorna i församlingen jag presiderade över, brukade jag vanligtvis börja mina besök på Ednas servicehem. Hon hälsade mig alltid välkommen med ett glatt leende och följde mig till vardagsrummet där många patienter satt.

Jag måste alltid först hälsa på Jeannie Burt, som var äldst — hon var 102 år när hon dog. Hon hade känt mig och min familj ända sedan jag föddes.

Vid ett tillfälle frågade Jeannie med sitt tjocka skotska uttal: "Tommy, har du varit i Edinburgh på sistone?"

Jag svarade: "Ja, jag var där för inte så länge sedan."

"Är det inte vackert där!" sade hon.

Jeannie slöt drömmande sina gamla ögon. Sedan blev hon allvarlig. "Jag har betalat för min begravning i förväg — med kontanter. Du ska tala på min begravning och citera 'Crossing the Bar' av Tennyson. Låt mig nu få höra den!"

Det verkade som om alla ögon riktades mot mig, och det var säkert så. Jag tog ett djupt andetag och började:

*Solnedgång och aftonstjärna,
min kallelse ljuder klar!
Må inte skeppet jämnra sig
när jag ut mot havet far!¹¹*

Jeannies leende var vänligt och himmelskt — sedan sade hon: "O, Tommy, det lät så fint. Men se till att du övar lite mera före min begravning!" Och det gjorde jag.

Under vår jordiska mission kommer vi så småningom att få erfara det stapplande steget, det matta leendet, den smärtsamma sjukdomen — ja, att sommaren tar slut, att hösten nalkas och att vinterkylan sätter in, och den händelse vi kallar döden och som kommer till alla människor. Den kommer till de gamla när de går med stapplande steg. Dödens signal hörs av dem som knappt nått mitten på livets resa, och ofta tystar den de små barnens skrat.

Över hela världen utspelas varje dag den hjärtskärande scenen när de närmast sörjande tar farväl av en son, en dotter, en bror, en syster, en mor, en far eller en älskad vän.

När Frälsaren hängde på det grymma korset var hans ömma avskedsord till sin mor särskilt gripande:

***Jag lovordar dem som
med kärleksfull omsorg
och medkänsla ger mat
åt de hungriga, kläder
åt de nakna och husrum
åt de bemlösa. Han som
märker om en sparv faller
till marken är säkert
inte omedveten om
sådant tjänande.***

”När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: ’Kvinna, se din son.’

Sedan sade han till lärjungen: ’Se din mor.’ Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.”¹²

Låt oss komma ihåg att när begravningsblommorna vissnat blir vännernas kondoleanser minnen och de uppsända böner och de talade orden förbleknar i sinnets korridorer. De som sörjer finner ofta att de är ensamma. Man saknar barnens skratt, tonåringarnas stoj och den bortgångne livskamratens ömma och kärleksfulla omsorg. Klockan tickar högre, tiden går långsammare och hemmets väggar kan verkligen kännas som ett fängelse.

Jag lovordar dem som med kärleksfull omsorg och medkänsla ger mat åt de hungriga, kläder åt de nakna och husrum åt de hemlösa. Han som märker om en sparv faller till marken är säkert inte omedveten om sådant tjänande.

Fridens hamnar

I sin medkänsla och enligt sin gudomliga plan ger vår himmelske Fader genom de heliga templen sina barn den frid som övergår allt förstånd.

Under president Gordon B Hinckleys ledarskap slås vi med häpnad över det antal tempel som har byggts och som håller på att byggas. Vår himmelske Faders kärleksfulla omsorg om sina barn här på jorden och om dem som gått över till andra sidan förtjänar vår tacksamhet.

Gud vare tack för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus, för hans liv, för hans evangelium, för hans föredöme och för hans välsignade försoning.

Jag återvänder i tankarna till Oklahoma City. För mig är det mycket mer än en tillfällighet att det nu finns ett Herrens tempel i all sin skönhet i den staden, som likt en himmelsk ljusstråle märker ut vägen till lycka här på jorden och evig lycka i livet häfter. Låt oss komma ihåg orden i Psaltaren: ”Om aftonen gästar gråt, om morgonen kommer jubel.”¹³

På ett mycket verkligt sätt säger Mästaren till oss: ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom.”¹⁴

Låt oss lyssna efter hans klappningar. Låt oss öppna dörren till vårt hjärta, så att han — det levande exemplet på sann medkänsla — får komma in. ■

SLUTNOTER

1. 1 Mos 39:2.
2. 1 Mos 45:5, 7.
3. Se Luk 10:30–37.
4. Joh 5:8.
5. Joh 8:11.
6. Joh 4:14.
7. Mark 5:41.
8. Joh 11:43.
9. 3 Nephi 17:7, 9.
10. Joh 1:39.
11. Rad 1–4.
12. Joh 19:26–27.
13. Ps 30:6.
14. Upp 3:20.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Gör i ordning ett pappershjärta till alla i familjen. När du återger exempel på medkänsla från president Monsons budskap, be då familjemedlemmarna att tänka på personer som är behövande och hur de kan visa medkänsla med dem. Be dem skriva ner sina tankar på hjärtat.

2. Återge flera av exemplen på medkänsla från artikeln. Be familjen begrunda följande frågor: Vem är min nästa? Vem känner jag just nu som behöver min medkänsla? Vad kan jag göra för att hjälpa den personen? När kan jag börja? Avsluta med att läsa de två sista styckena i artikeln och uppmana familjen att överväga hur de kan göra upp en plan för hur de ska visa medkänsla.

3. Efter att ha läst några berättelser från artikeln frågar du efter det gemensamma temat. Visa en bild på Frälsaren och vittna om hans medkännande hand i ditt liv. Uppmana familjemedlemmarna att sträva efter att följa Frälsarens exempel när det gäller att visa medkänsla.

MISSIONÄRSSKOLA

DET ÄR DAGS ATT DU FÖRBEREDER DIG. BÖRJA HEMMA.
(Se L&F 38:40.)

Hur man FÖRBEREDER SIG för att bli en bra missionär

Bestäm dig tidigt för att verka som missionär. Inrikta dig på att bli en Herrens tjänare.

Kyrkans tidningar frågade äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum hur ungdomarna kan förbereda sig för en heltidsmission och vilka välsignelser man får av att tjäna.

Varför ber kyrkan varje värdig ung man att verka som missionär?

Det finns ingen större befallning Herren har gett sitt folk än den att berätta om evangeliet för vår himmelske Faders barn. Missionärerna tar människor ut ur världens mörker och leder dem till Jesu Kristi evangeliums trygghet och ljus. Att finna och undervisa och döpa och konfirmera någon som aldrig har ägnat mycket uppmärksamhet åt Gud eller åt Kristus och hans stora försoningsoffer är en av de största tjänandegärningar en prästadömsbärare kan utföra.

Vi känner till meningen med livet. Det gör inte resten av världen. Det åligger varje ung man att förbereda sig för att förkunna det

budskapet för världen. Det är ett spännande arbete.

Och unga kvinnor?

Vilket är deras ansvar?

En heltidsmission är absolut lämplig för

en ung kvinna, om det är det hon vill göra och om hon är värdig. Förmånen att bära prästadömet för med sig plikten för unga män att föra ut återställsens budskap till världen. Unga kvinnor inbjuds att delta i missionsarbetet om så är lämpligt enligt deras omständigheter. Om det finns utsikter för giftermål så är detta en högre kallelse för dem. Men unga kvinnor som har möjlighet att tjäna är storartade missionärer. De är goda lärare, de har empati och de kan relatera särskilt bra till kvinnor. Jag tror inte att det finns någon mission i hela världen där missionspresidenten inte skulle vara förtjust över att få fler kvinnliga missionärer.

Hur förbereder sig unga män och unga kvinnor bäst för en mission?

Deras inställning är avgörande. Ungdomar behöver tidigt bestämma sig för att de ska verka som missionärer. När de sedan blir äldre och börjar ställas inför några av världens frestelser så är det mindre troligt att dessa frestelser får grepp om deras hjärta eller sinne. De motstår frestelserna eftersom de är inriktade på att bli en Herrens tjänare. Det hjälper om de bor i ett hem där man delar med sig av evangeliet. En missionsanda

tom hink. När missionärer känner till evangeliet och hur man undervisar om det så vill de inte göra något annat. De vet att de kan undervisa vem som helst, var som helst, när som helst och under vilka omständigheter som helst med hjälp av egna ord, ledda av Andens kraft. De har självförtroende och inre styrka. Det finns stor kraft i sådana förberedelser.

Därför uppmanar jag alla unga män och unga kvinnor att bekanta sig med *Predika mitt evangelium*. Ungdomar är förpliktade att upplysa sig själva, att själva förstå återställsens lära.

Denna förberedelse är precis lika viktig för en flicka som för en pojke. Oavsett om en ung kvinna gifter sig eller verkar som heltidsmissionär så måste evangeliet vara en del av hennes liv.

Ungdomar bör lära sig vad missionärsarbete innebär. Det kan vara till hjälp att om möjligt hjälpa missionärerna och få en känsla för arbetet.

Jag rekommenderar också att ungdomarna studerar och följer riktlinjerna i *Vägledning för de unga*. Missionärer behöver vara moraliskt rena och andligt redo. Om de efterlever principerna i *Vägledning för de unga* så kommer de att vara andligt förberedda för att bli storartade missionärer.

Hur är det med fysiska, ekonomiska och känslomässiga förberedelser?

Missionärer behöver vara oberoende av andra. Ungdomar bör lära sig att ta hand om sig själva och inte vara så beroende av sin mor eller far.

Missionärer behöver vara oberoende av andra.

Ungdomar bör lära sig att ta hand om sig själva och inte vara så beroende av sin mor eller far.

skapas i ett hem där föräldrar och barn delar med sig av evangeliet till varandra.

Det jag säger till nya missionärer är att de behöver inpränta i sitt sinne att de 18 eller 24 månader de är ute som missionärer inte är deras. Den tiden är Herrens. De ska på heltid ägna sina förmågor och talanger åt att bygga upp hans rike. När missionärer tänker på det sättet så har de inga problem med att följa missionärsreglerna. De motsätter sig inte råden från missionspresidenten, riktlinjerna i *Predika mitt evangelium* eller råden från generalauktoriteter. De tar till sig dessa råd för de vill inte slösa bort en minut av Herrens tid.

Vad mer kan en blivande missionär göra för att förbereda sig?

Missionärerna behöver förstå läran, och de behöver veta hur de ska berätta om den. Man kan inte hämta vatten ur en

De behöver kunna hantera missionärsarbetets fysiska krav. Ungdomar bör ha vikten under kontroll och vara i god fysisk form. På missionärernas dagliga schema finns ett 30 minuter långt motionsprogram. När vi är i god fysisk form stärks vår mentala förmåga.

Blivande missionärer behöver lära sig att arbeta. De bör ha ett arbete och spara pengar till missionen. Alla missionspresidenter kan hålla med mig om att de missionärer som har arbetat och sparat och betalat en del av eller hela missionen är bättre förberedda missionärer. Att arbeta och spara till en mission bygger upp en entusiasm för tjänande och ger en ung man eller en ung kvinna god arbetsmoral. Vad än missionärsarbete innebär, så innebär det arbete!

Att arbeta mot en mission och vara ansvarig för sitt eget liv hjälper också unga män och unga kvinnor känslomässigt sett. De vet inom sig att de kan lyckas oavsett vart de kallas eller vilka omständigheter de ställs inför. De vet att de är starka nog att hantera allt i en värld som blir allt

mindre intresserad av det som hör Gud till. Vi behöver missionärer med detta slags självförtroende.

Hur är det med att lära sig andra språk?

I de flesta skolor krävs det att man lär sig flera språk, och elever bör arbeta flitigt på detta. De kanske lär sig spanska och skickas till Taiwan, men det gör inget. Det är disciplinen som kommer av att lära sig hur man lär sig som är viktig. Om de lär sig ett andra språk så blir det lättare för dem att lära sig språket som folket talar i missionen de kallas till.

Hur bestäms den kallelsen?

Först intervjuar biskopen eller grenspresidenten den unge mannen eller den unga kvinnan och utfärdar en rekommendation. Sedan intervjuas personen av stavs- eller missionspresidenten. De flesta missionärsansökningar skickas elektroniskt till kyrkans huvudkontor. Ett foto bifogas till ansökningen. När ansökningen kommer tittar en medlem i de tolv apostlarnas kvorum på fotot och går noga igenom den blivande missionärens inställning, enligt

Hur är det om du inte kan verka på heltid?

Unga män och unga kvinnor med allvarliga mentala, känslomässiga eller fysiska begränsningar är inte förpliktade att verka som hel-tidsmissionärer. De bör inte känna någon skuld i samband med detta. De är lika värdefulla och viktiga för kyrkan som om de hade haft möjlighet att gå ut på missionsfältet.

Men även om de inte kan verka på heltid så kan de ta alla tillfällen i akt att finna och hjälpa människor att bli medlemmar i kyrkan. De kan vara medlemsmissionärer i skolan, på arbetet och i sitt grannskap. De bör sträva framåt, ha ett underbart och rikt liv och hjälpa till att bygga upp riket var de än befinner sig. Inte alla apostlar som verkar

i dag hade möjlighet att verka som hel-tidsmissionärer när de var unga, några för att de var tvungna att göra militärtjänst. Men de utförde alla missionärsarbete. De förde alla människor in i kyrkan.

Prästadömsledare uppmanas hjälpa alla trofasta, rättfärdiga unga män och unga kvinnor att tjäna. De kan till exempel hjälpa biskopen som församlingsmissionärer. De kan arbeta vid ett biskopens förrådshus. Om de bor nära ett tempel så kan de tjäna där på många sätt. Prästadömsledare behöver bara komma på hur och sedan skrida till verket.

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum.

det som de lokala prästadömsledarna har skrivit, personens betyg och en eventuell önskan om att lära sig ett nytt språk. Aposteln begrundar också behoven i alla 344 missioner runt om i världen och får sedan en andlig bekräftelse på var missionären bör verka. Allt detta görs under ledning av kyrkans president, och kallelsen kommer från honom.

Varför kallas en del missionärer att verka i sitt eget land?

Låt mig försäkra dig om att kallelserna kommer genom uppenbarelse. Missionärerna verkar där Herren vill att de ska verka. Vi behöver goda, dugliga missionärer i alla missioner. Låt oss till exempel säga att det finns en ung man, en ledare i skolan, som bor i Virginia i Förenta staterna.

Han öppnar sin missionskallelse och blir chockad över att han ska verka i Salt Lake City. Men han är inte där länge för-rän han vet precis varför Herren har kallat honom att verka där.

Vad skulle du säga till ungdomar som av någon anledning känner att de inte har det som krävs för att verka som missionär?

År 2002 höjde vi ribban för missionärsarbetet. Det innebär att kraven för att vara en värdig missionär behöver förstås och efterlevas av ungdomar på ett tidigt stadium. De behöver hålla sig borta från världens ofog. Omvändelse är naturligtvis möjlig och en stor välsignelse. Men de som snubblar måste se till att omvändelsen är uppriktigt och fullständig, och det kan ta tid. Det kan till och med krävas en klarering från första presidentskapet innan de kan verka. Ingen utestängs av att vi har höjt ribban. Det krävs bara mer noggrann — och ibland mycket svår — omvändelse. Jag vädjar till ungdomarna: Gör det inte! Gör inte så att ni måste gå igenom detta. Håll er värdiga att tjäna.

Det kan finnas några ungdomar som själva tycker att

de är ovärdiga eller att de inte kan verka, oavsett vad deras biskop eller grenspresident säger. Men så här är det: Prästadömsledarna har godkännandets nycklar. Om prästadömsledarna säger att en person är värdig, och han eller hon kallas, så ska han eller hon utöva tro på den kallelsen och tjäna Herren med fullkomlig tillit till att han eller hon är värdig och duglig.

Hur får en missionär den andliga kraft som han eller hon behöver för att lyckas?

När missionärerna först kommer ut på fältet så har de ofta dåligt självförtroende. Därför sätter vi ihop dem med bra kamrater och dessa kamrater lär dem hur man arbetar som missionär. Inom några månader är de fyllda av Anden.

De är fyllda av den glädje som kommer av att föra själar till Kristus. De förstår att de hjälper vår himmelske Fader och Frälsaren med det stora återlösningsarbetet. När de inser detta får de verklig framgång.

Denna kraft kommer av deras lydnad, hängivenhet, hårda arbete och entusiasm. Om de inte är lydiga, om de inte arbetar flitigt och gör sitt bästa varje dag så har de inte samma inflytande som de som utstrålar evangeliets anda.

Jag frågar ofta nyomvända när de visste att kyrkan var sann för första gången. Det är inte ovanligt att de säger: ”Jag fick veta att kyrkan var sann när jag undervisades av äldsterna eller systrarna och kände kraften i deras tro och såg deras utstrålning.” Om du inte är aktivt och ivrigt engagerad så ger Anden inte samma kraft till ditt tjänande som missionär som när du är det.

Vilka välsignelser kommer till dem som verkar som missionär?

Hängivna missionärer som gör sitt allra bästa lär sig sådant som är lika viktigt eller viktigare än något som de kan lära sig vid ett universitet. Jag ska ge dig ett exempel. Missionärer lär sig hur man relaterar till andra, hur man pratar med andra och hur man hjälper andra. Vare sig de ska bli läkare, advokater, försäljare eller något annat så kan

förmågan att relatera till andra utgöra skillnaden på om de blir framgångsrika eller inte.

En annan stor välsignelse är att missionärer blir doktrinärt förankrade i försoningens realitet. De får en kärlek och hängivenhet till Herren Jesus Kristus som absolut kommer att välsigna dem och deras familj under jordelivet och vidare in i evigheten. De mest lärorika upplevelserna vi kan ha får vi när vi undervisar någon annan. Och det är det som missionärer gör. De tar till sig läran. De tar till sig försoningens realitet. Och det kommer att vara till välsignelse för dem i alla framtida uppgifter i kyrkan.

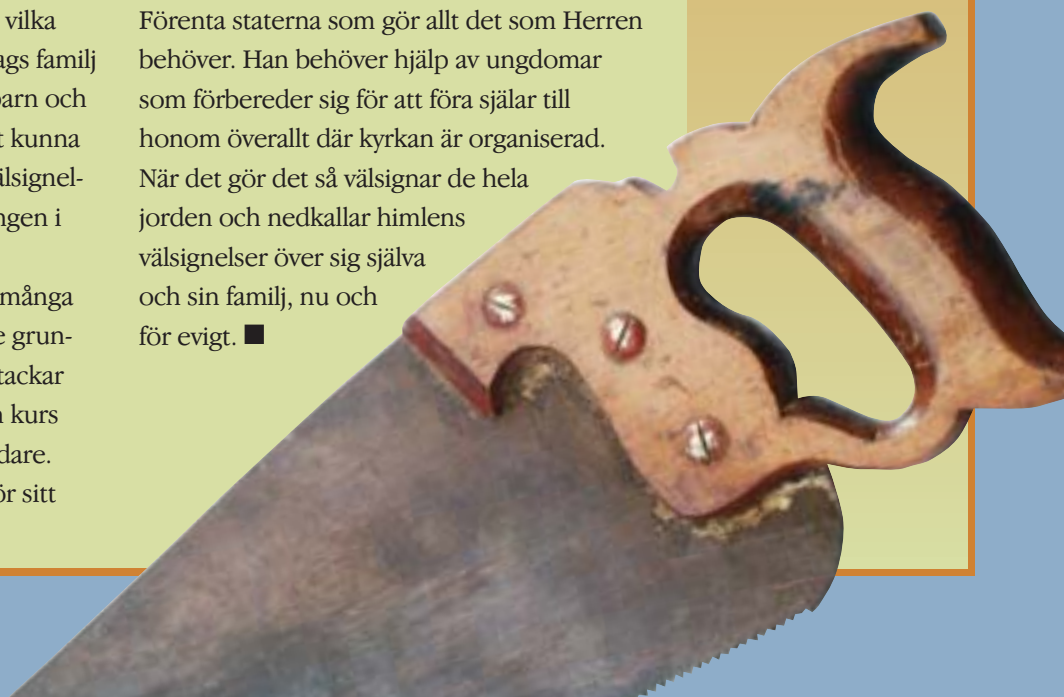
En annan stor välsignelse är att när missionärer hjälper till att rädda och föra familjer som irrar omkring i mörkret tillbaka till evangeliets ljus så ser de vad de inte vill ha i sitt eget liv. Upplevelsen klargör för dem vilka värderingar de vill leva efter, vilket slags familj de vill ha, hur de vill undervisa sina barn och vilka mål de behöver sätta upp för att kunna göra anspråk på templets utlovade välsignelser. En mission är den bästa utbildningen i världen.

President Gordon B Hinckley har många gånger sagt att hans mission utgjorde grunden till hans livslånga tjänande. Han tackar sin mission för att den fastställde den kurs som ledde till att han blev kyrkans ledare. Jag tror ni håller med om att han utför sitt kall på ett storartat sätt.

Hängivna missionärer lär sig hur man relaterar till andra, hur man pratar med andra och hur man hjälper andra. En mission är den bästa utbildningen i världen.

Vi har nu kommit till en punkt i kyrkans historia när unga män och unga kvinnor över hela världen behöver kliva fram och verka som missionärer. De kan inte förutsätta att det finns tillräckligt med unga människor i Förenta staterna som gör allt det som Herren behöver. Han behöver hjälp av ungdomar som förbereder sig för att föra själar till honom överallt där kyrkan är organiserad. När det gör det så välsignar de hela jorden och nedkallar himlens välsignelser över sig själva och sin familj, nu och för evigt. ■

EN DAG I EN MISSIONÄRS LIV

Följ med och ta en titt på missionärslivets glädjeämnen och sorger.

ADAM C OLSON
Kyrkans tidningar

"Hallå, vakna", säger någon och puffar på dig.

Du tittar sömnigt på väckarklockan bredvid sängen. Är den bara halv sju? Vad är det som händer? Vänta, det där är inte din klocka. Och det är inte din säng. Var är du?

"Hördu", säger rösten, "det var du som ville följa med oss. Det är dags att stiga upp."

När du kikar upp på missionären som står vid sängen kommer du äntligen ihåg vad som är på gång. Kyrkans tidningar erbjöd dig att följa med ett par missionärer under en dag, och du tvekade inte att ta chansen och se hur det verkligen är att vara missionär.

Du insåg bara inte att dagen skulle börja så tidigt.

"Hej, jag heter äldste Jesse Ward och är från Utah", säger den långa missionären när du sätter dig upp. "Välkommen till Spanien. Det här är min kamrat äldste Pierrick Triplet."

Äldste Triplet är från Frankrike och lär sig inte bara spanska utan engelska också. Trots att han måste lära sig två språk samtidigt är äldste Triplet tack-sam över att vara missionär.

"Jag växte inte upp i kyrkan", säger han. "Jag var med om en stor förändring i mitt liv, och jag vill att

andra också ska få uppleva den. Det kan vara slitsamt att vara missionär, men det är värt det när man ser någon förändra sitt liv."

Nu har de fångat din uppmärksamhet. Du har alltid hört att en mission kan vara de två bästa åren i ditt

liv. I dag får du chansen att ta reda på varför.

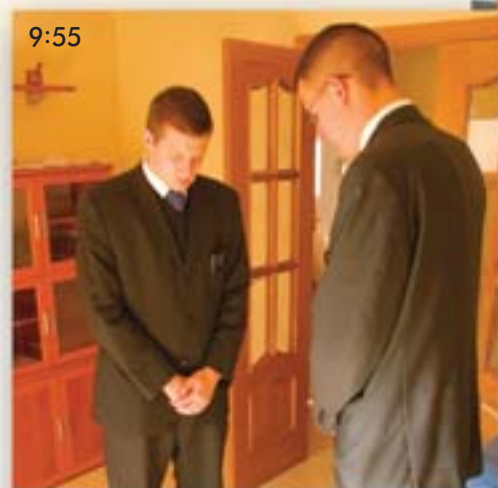
6:41. Efter en bön är det dags att träna. Armhävningar, sit-ups och lite styrketräning är det vanliga för äldste Ward. Därefter är det dags att duscha och raka sig och äta frukost. Flingor är en favorit.

8:07. Missionärerna tillbringar sedan en hel del tid med att studera enskilt och tillsammans så att de kan erhålla ordet innan de förkunnar det. (Se L&F 11:21.) Efter språkstudier och enskilda skriftstudier är det dags att studera *Predika mitt evangelium* tillsammans.

9:55. Missionärerna tillbringar mycket tid med att planera, på morgonen, under dagen och på kvällen. De pratar inte bara om vad de ska göra utan också om vad varje undersökare behöver.

I dag pratar äldsterna om en man från Frankrike, en undersökare som de ska uppmana till dop.

"Han är bekymrad", säger äldste Triplet. "Han känner sig inte värdig."

9:55

8:07

"Vi kan väl tala om omvändelse och om hur Gud inte längre kommer ihåg våra synder", föreslår äldste Ward när de har tänkt över det hela. "Du kan väl undervisa på franska så att vi kan vara säkra på att han förstår?"

Det sista äldsterna gör innan de går är att be — igen. Det är en av många

böner som de kommer att be i dag. Missionärsarbete kräver en hel del hjälp från ovan. Sedan är det bara att skynda ut genom dörren mot busshållplatsen.

11:09. Missionärerna pratar om evangeliet med alla överallt hela

14:06. Missionärerna kliver på en annan buss, den här gången till El Casco, Toledos historiska kvarter. De stannar till vid en undersökares företag och inbjuder honom till en aktivitet samma kväll.

”Man kan gå vilse ganska snabbt här om man inte är uppmärksam”, säger äldste Ward om labyrinten av trånga gator, kantade av byggnader som verkar luta sig över dem som går nedanför.

14:24. Medan missionärerna kryssar mellan de smala gatorna stannar de till och hjälper en kvinna bära ett tungt lass. De berättar kortfattat vilka

tiden, för de vet aldrig vem som kan vara intresserad. Medan missionärerna väntar på bussen pratar de med en ung man och ger honom en broschyr med deras telefonnummer.

11:21. Efter en 10 minuter lång busstur och en kort promenad är missionärerna framme vid det hyrda möteshuset samtidigt som sin undersökare. Mötet börjar bra, men undersökarens frågor gör att den 45 minuter långa lektionen som de hade planerat tar över en timme.

”Det var den mest frustrerande lektion jag har varit med om”, säger äldste Triplet efteråt. ”Han tycker om kyrkan. Han tror att den är sann. Han

vill betala tionde. Men han tror inte att han behöver döpas igen. Han argumenterade lite med oss.”

”Han är en bra kille”, säger äldste Ward och skakar på huvudet. ”Han är kanske redo att prata om dop nästa gång.”

de är och vad de gör, men kvinnan är inte intresserad.

14:47. Det är nu dags för siesta i Spanien, så missionärerna tar bussen tillbaka till sin lägenhet, eller *piso*, för att äta lunch. "Allt är stängt mellan klockan två och klockan fyra", förklarar äldste Ward. "En del människor blir arga om man knackar på deras dörr då."

"Det här är *chorizo*, eller korv", säger äldste Triplet och pekar på lunchen. "Det äter vi ofta. Vi äter mycket pasta och *chorizo* eftersom det är billigt och lätt att laga till."

"En mission är en jättebra förberedelse för äktenskap", säger äldste

14:06

14:24

Ward och skrattar medan han blandar till Kool-Aid (måltidsdryck). "Man måste lära sig att komma överens, laga mat, städa, tvätta, budgetera och hålla sig i form."

16:59

16:59. Äldsterna får lite oväntad tid till förfogande, men missionärer är vana vid att snabbt ändra sina planer. Deras reservplan var att knacka dörr.

17:42. Många människor i El Casco bor en bit ovanför gatan, så dörrknackning innebär ofta att man samtalar med människor som står på sin balkong. Också i historiska turiststäder måste missionärerna se upp för hundar.

Äldsterna har haft lite framgång: "Vi hittade en del fina människor", säger äldste Ward. "Det var några ungdomar från Paraguay. De bad oss komma tillbaka i morgon." Och ett misslyckande: "Vi hade ett 30 minuter långt samtal med en man", säger äldste Triplet. "Det var som att prata med en vägg."

19:45. Två bussar senare anländer äldsterna till aktiviteten som de hade planerat med de kvinnliga missionärerna som arbetar i samma stad, syster Kathleen Bonifay och syster Brittany Hofman.

De personer som de trodde skulle komma dök aldrig upp. "Så är det ibland", säger äldste Ward. Men efter viss ansträngning har missionärerna samlat ihop en handfull andra undersökare som bor i närheten. Efter en psalm och en film kan man känna den Helige Andens inflytande när missionärerna vittnar om att Mormons bok är ännu ett vittne om Jesus Kristus. Aktiviteten blev lyckad.

17:42

16:24. Missionärerna är tillbaka i El Casco för att träffa en rådgivare i missionspresidentskapet och diskutera aktiveringsarbetet.

"Det här är ett fantastiskt område", säger äldste Ward och berättar att närvaron i kyrkan har höjts från omkring femton till åttio medlemmar varje vecka tack vare att en familj varit ett föredöme i att vänskapskontakta.

”Herren tar hand om oss när vi gör vårt bästa med att planera och arbeta”, säger syster Bonifay.

21:13. Efter en promenad till busshållplatsen har äldsterna och syst-rarna tagit sig tillbaka till sina respek-tive lägenheter där de ringer sina ledare, går igenom dagen och sina långsiktiga planer, och gör upp planer för nästa dag.

”Det här är vad vi gör”, säger äldste Ward. ”Var dag är den andra lik.”

Äldste Triplet skrattar. ”Vi är desamma igår, i dag och i morgon.”

Saker och ting gick inte exakt så

som äldsterna hade planerat, men det blev en bra dag i alla fall. De hade träffat några intresserade människor, haft en mäktig aktivitet, burit vittne om Kristus och gjort sitt bästa för att följa den Helige Andens maningar.

”Jag har hört andra säga att de här två åren var de bästa i deras liv”, säger äldste Triplet. ”Det är två härliga år,

men det betyder inte nödvändigtvis att de är de bästa 730 dagarna i mitt liv. Det finns en del dagar som man tror aldrig ska ta slut. Men jag har tyckt om att vara missionär.”

Äldste Ward håller med. Han har blandade känslor inför att åka hem.

”Jag har alltid trott att jag skulle vara glad över att åka hem”, säger han.

”Men jag ser på livet på ett annorlunda

sätt nu. Jag älskar mitt liv. Jag är missionär. Jag pratar med människor om Kristus varje dag. Det blir bitterljuvt att åka hem.”

Du har också tyckt om att få se en glimt av missionärsarbetet. Men hur spännande missionärsarbete än är så kan det vara tröttsamt. Nu är det dags för dig att vila och förbereda dig för *din* dag som missionär. Den kan komma fortare än du tror. ■

Gåvor att ta med sig hem från missionsfältet

Här är 10 varaktiga, underbara gåvor som jag hoppas alla missionärer tar med sig hem från missionsfältet.

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

För ett antal år sedan var jag på en flygplats och råkade träffa på några återvändande missionärer. Deras familjer var där. De hämtade sitt bagage och jag sade till en av dem: "Vad är allt det här du har?" Han sade: "Det är presenter som jag har med mig hem." Och det har gett mig titeln på det som jag vill ta upp: "Gåvor att ta med sig hem från missionsfältet."

1. Kunskap om och kärlek till Gud vår evige Fader och hans älskade Son, Herren Jesus Kristus.

"Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus." (Joh 17:3) Det finns ingen större gåva som någon i den här världen kan få än en fast och säker övertygelse om att Gud vår evige Fader lever och att Jesus är Kristus. Jag tror på det. Jag tycker att det är mycket, mycket viktigt.

2. Kunskap om och kärlek till skrifterna, Herrens ord.

Som missionär läste jag några kapitel i Mormons bok varje kväll innan jag gick till sängs och jag fick en övertygelse som aldrig har lämnat mig: att detta är Guds ord, återställt till jorden genom den Allsmäktiges kraft,

översatt genom Guds gåva och kraft för att övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus. Jag tackar Herren för det vittnesbörd jag har om sanningen i Guds ord som det finns upptecknat i dessa heliga, uppenbarade böcker. Och jag hoppas att alla missionärer lämnar sitt arbetsfält med en övertygelse om att detta är sant.

3. Större kärlek till föräldrarna.

Jag har varit på hundratals missionärsmöten under årens lopp. Jag älskar att höra missionärerna tala om sin kärlek till Herren, men jag tycker också om att höra dem tala med stor uppskattning och kärlek om sina föräldrar. Pojkar som har varit obetänksamma och likgiltiga ställer sig upp och tackar Herren för sin far och mor med tårar i ögonen. Vad välgörande och underbart det är att i dessa tider höra en stark ung man ställa sig upp och tala med stor känsla om sin far och sin mor, och säga sådant som han aldrig skulle ha sagt tidigare. Varje pojke och flicka borde komma hem med en starkare kärlek till sina föräldrar.

4. Kärlek till folket de arbetar bland.

Jag älskar det engelska folket. Vad mig beträffar finns det inget dåligt att säga om

engelsmännen för jag arbetade bland dem, jag bodde bland dem, jag satt i deras hem framför deras brador. Jag lärde känna deras hjärta och jag lärde mig att älska dem.

Jag har lärt mig älska folket i Asien. Jag tillbringade elva år bland dem, och jag älskar dem. Jag älskar dem lika mycket som jag älskar någon annan på grund av de upplevelser jag då hade som en slags missionär bland dem.

Något har gått fel om en missionär inte kommer tillbaka med en stark kärlek till det folk som han har arbetat bland.

5. Uppskattning för hårt arbete.

Varje missionär bör komma till insikt om att arbete, arbete, arbete är nyckeln till att få saker och ting gjorda, att det är nyckeln till framgång i livet. Det finns ingen ersättning för arbete, för att stiga upp på morgonen och sätta igång, och

fortsätta tills
arbetet är gjort. Jag kän-
ner inte till någon större
tillgång inför det som ligger
framför oss än förmågan att
disciplinera oss till att arbeta.

6. Tillförsikt om att den Helige Andens inspiration är tillgänglig för var och en av oss när vi lever så att vi är värdiga den.

Tillgång till inspiration — var och en av oss kan ha det om vi lever för det, om vi arbetar för att få det. Jag älskar dessa underbara uppenbarade ord, dessa löftesrika ord: "Gud [skall] genom sin helige Ande, ja, genom den Helige Andens utesägliga gåva, giva kunskap." (L&F 121:26) Vilken dyrbar gåva att ta med sig hem — en försäkran, en övertygelse om att om vi lever för det så har vi tillgång till det som kommer genom den Helige Andens kraft.

7. Förståelse för vikten av samarbete.

Ingen kan utföra det här arbetet ensam. Vi arbetar i par. "Efter två eller tre vittnens samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras." (2 Kor 13:1) Vi arbetar tillsammans. Det finns inte rum för divor på missionsfältet. Vårt arbete består till stor del av lagarbete, och vad underbart det är att lära sig arbeta med andra.

8. Värdet av personlig dygd.

Jag tror inte att det finns något större i fråga om framtida redbarhet som en missionär kan lära sig än värdet av personlig dygd. Jag tror inte det finns många ord som är mer storslagna än löftet som gavs under Herrens inspiration som det upptecknats av profeten Joseph Smith: "Pryd alltid dina tankar med dygd." Detta är budet.

Och sedan löftet: "Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud." (L&F 121:45) Det är löftet till dem som lever dygdigt.

9. Tro att handla.

"Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem." (1 Nephi 3:7)

Vi begär mycket av missionärerna. Det är mycket svårt för blyga och osäkra personer att göra det som vi ibland ber dem göra. Men vad underbart det är att de försöker. De har tron att göra det, tron att handla, tron att sträva framåt och försöka. Och vilken underbar gåva det är att ta med sig hem.

10. Ödmjukhet att be.

Inse att det finns en kraft som är större än vår, att oavsett hur god en man är så är han inte tillräckligt god, att oavsett hur klok han är så är han inte tillräckligt klok, att oavsett hur stark han är så är han inte tillräckligt stark för att hantera allt det han kommer att möta i livet, och att det finns en källa till kraft som han kan gå till med en försäkran om att bli hörd och att det kommer ett svar.

Det här var tio gåvor som jag hoppas att alla missionärer tar med sig hem — inte en massa grannlåt, inte en massa dockor, inte en massa mattor eller pälsar eller klänningar eller fat, utan dessa storartade, varaktiga, underbara ting. Må Gud välsigna dig att hålla fast vid din tro och att du, medan du gör det, gläder dig storligen åt det som du kallas att göra. ■

Från ett tal under ett seminarium för nya missionspresidenten den 24 juni 1983.

Bli ett medel i Guds händer genom att lyssna till och följa Andens maningar

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de syst-rar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Hur kan jag känna Andens maningar?

L&F 8:2: "Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum:

"Guds Andes röst är mild som en viskning, den kommer som en tanke till vårt sinne eller en känsla till vårt hjärta ... Välj att göra det möjligt för er att uppleva Guds ande genom bön och skriftstudier, under kyrkans möten, i hemmet och genom sunda relationer till andra." ("Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 7)

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum:

"Stoppa in de svåra frågorna i bakhuvudet och fortsätt att göra det du ska. Begrunda och be lugnt och ihärdigt om dessa saker. Svaret kommer kanske inte som en blix. Det kan komma som lite inspiration här och lite inspiration där, 'rad efter rad, bud efter bud'. (L&F 98:12) Vissa svar kommer när man läser skrifterna, andra när man hör talare. Och ibland, när det är viktigt, kommer en del svar genom mycket direkt och mäktig inspiration." ("Böner och svar", *Nordstjärnan*, maj 1980, s 33)

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum:

"Skriv ner intryck och tankar som du känner kom från Gud ... Begrunda noga om den sanning du tog emot kräver handling. Det är genom lydnad till buden som vi gör oss berättigade till ytterligare uppenbarelser av sanning och ljus." ("A Life Founded in Light and Truth", *Ensign*, juli 2001, s 13)

Hur kan Anden hjälpa mig att bli ett medel i Herrens händer?

Eliza R Snow (1804–1887), tidigare generalpresident för Hjälpföreningen:

"När ni är fyllda av Guds ande ... tillfredsställer och uppfyller denna ande hjärtats alla önskningar, och den uppfyller varje tomrum. När jag är fylld av denna ande är min själ tillfredsställd ... Guds ande ger instruktioner till ert sinne, och ni ger dem till varandra ... Kom ihåg att ni är Guds heliga och att ni har ett viktigt verk att utföra i Sion." (*Woman's Exponent*, 15 sep 1873, s 62)

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum: "Kvinnor ... som kan höra Herrens röst och som reagerar på dessa maningar, blir ovärderliga redskap i hans händer ... Tvivla aldrig på att ert inflytande är absolut livsviktigt för att familjen ska kunna bevaras och för kyrkans tillväxt och andliga livskraft." ("Rättfärdighetens kvinnor", *Liabona*, dec 2002, s 42)

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident:

"Om vi är i harmoni med Anden, om vi söker Herren och hans vägledning, om vår inriktning är att återvända till vår Fader i himlen, ska de ljuva stunderna komma. Och vi kommer att värdera dem högt, för vi har blivit medel i Guds händer." ("Ljuva stunder", *Liabona*, nov 2005, s 108) ■

Hemmets, familjens och den enskildes utveckling *runtom i världen*

Till vänster: Hjälpföreningssystrar i San Miguel de Allende församling i Celaya stav i Mexico framför en dans som de lärde sig under en aktivitet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling. Till höger: Som en del av ett utvecklingsmöte och en utvecklingsaktivitet i Mont S:t Hilaire församling i Longuevils stav i Québec lär sig systrarna att odla groddar — ett hälsosamt tillskott till mathållningen.

Till vänster: Systrar i Orem i Utah gläds åt att quilta, sedan länge en favoritaktivitet bland systrar i Hjälpföreningen.

TILL VÄNSTER: FOTO JUAN CARLOS SANTOYO; ÖVERST TILL HÖGER: FOTO LAURENT LUCIUX; ÖVAN: FOTO CHRISTINA SMITH; TILL HÖGER: FOTO ANA CLAUDIA OLIVEIRA; BAKGRUND © DYNAMIC GRAPHICS, INC.

Till vänster: Syster Adelma M Linhares syr som en del av ett tjänandeprojekt i sin församling i São Paulo i Brasilien. Denna utvecklingsaktivitet hölls till förmån för de allmänna sjukhusen i området.

CONNIE D CANNON

Hjälpföreningens generalkommitté

En plats "där hjärtan och händer samverkar i en trygg, avspänd och behaglig miljö", är hur Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, beskriver mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling. Det är en plats där kvinnor i alla åldrar kan stärka sin tro på Jesus Kristus och lära sig färdigheter som rör föräldraskap och hemmet. Det är en tid då systrar kan umgås, lära och uppbyggas.

Sedan januari 2006, när de nya riktlinjerna för hemmets, familjens och den enskildes utveckling började gälla, har hjälpföreningssystrar över hela världen fångat visionen av vad detta program kan vara.

Utvecklingsmöten

I stället för möten varje månad hålls mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling

för alla systrar fyra gånger om året. Under ett av dessa fyra möten firas minnet av den 17 mars 1842 när Hjälpföreningen grundades. Förutom mötena i församlingarna eller grenarna har Hjälpföreningen i staven eller distriktet ett eller två utvecklingsmöten varje år. Ett av dessa möten hålls i samband med den årliga utsändningen av Hjälpföreningens allmänna möte i september.

Utvecklingsaktiviteter

Hjälpföreningen har också regelbundna aktiviteter på församlings- och grensnivå för grupper av systrar med liknande intressen. Hjälpföreningens ledare beaktar systrarnas behov och önskningar när de ska planera de olika aktiviteterna.

Mötena

för hemmets, familjens och den enskildes utveckling

Under utvecklingsmötena som hålls varje kvartal kan hjälpföreningssystrarna "känna tillhörighet när de deltar i aktiviteter som ger andlig styrka, utvecklar personliga färdigheter, stärker hemmet och familjen och hjälper dem att utöva barmhärtighet genom tjänande", säger syster Parkin. "På dessa möten stärks systerskapets band, nya och mindre aktiva medlemmar får vänner och det finns en uppsjö av missionärstillfällen."

Här följer exempel på vad några stavar och församlingar har gjort på sina möten för hemmets, familjens och den enskildes utveckling.

En församling firade grundandet av Hjälpföreningen med ett program de kallade "Systerskap, en bildvävnad av kärlek". Det baserades på talet som hölls av president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, under Hjälpföreningens allmänna möte i september 2002.¹ Efter en middag berättade åtta systrar om sina upplevelser och tankar om vad Hjälpföreningen betydde för dem som en plats där de kunde lära, skapa eviga vänskapsband, njuta av systerskapet och tjäna.

Ett utvecklingsmöte i en stav var inriktat på att bygga upp tron på Jesus Kristus genom att bära vittnesbörd. Stephanie Wilkey, Hjälpföreningspresidenten i staven, skriver: "Vi hade känt oss inspirerade att ha ett utvecklingsmöte baserat på en av barmhärtighetens principer: vänlighet. All vår tro krävdes för att följa maningarna vi hade fått som presidentskap för att gå vidare med planeringen. Mina rådgivare försäkrade mig om att systrarna skulle komma och att de skulle ställa sig upp och tala om sådant som rör hjärtat. Och de kom verkligen! Nästan 350 systrar strömmade in i kapellet en blåsig, regnig kväll. De ställde sig

upp och utgöt sitt hjärta för varandra i storartade vittnesbörd om hur de hade tillämpat vänlighetens princip. När systrarna lämnade byggnaden en och en halv timme senare uttryckte de genom ord och tårar att de hade känt Herrens kärlek, och att de var så tacksamma för att de hade kommit."

I en annan stav insåg hjälpföreningspresidenten Mickie Neslen att ekonomisk trygghet stärker familjen. Hon och presidentskapet i staven förberedde ett utvecklingsmöte som de höll i den ena församlingen efter den andra. Mötet började med en andlig lektion om ekonomi. Efteråt inbjöds systrarna att besöka fem olika stationer med femton minuter långa presentationer av kunniga systrar:

1. På stationen "Budgetering" visades olika sätt att bokföra och hålla ordning på pengarna med hjälp av anteckningsblock, kuvert eller dataprogram.
2. "Spartips" bestod av enkla sätt att spara pengar varje dag.
3. På "Ekonomi för barn" demonstrerades olika sätt att undervisa barn om ekonomi, bland annat med hjälp av interaktiva spel.
4. På "Förberedelser för framtiden" gick man igenom information om invaliditetsförsäkring, äldreomsorg och andra frågor som rör pensionärer.
5. På "Kreditkostnader" betonades faran med skulder och hur man undviker dem.

Dessa utvecklingsmöten undervisade och stärkte systrarna på många betydelsefulla sätt.

SLUTNOT

1. Se "Ni har alla sänts av Gud", *Liabona*, nov 2002, s 110.

"Vi behöver skratta tillsammans" säger en hjälpföreningssyster i Junipers församling i Lancasters stav i Kalifornien. "Det ger mitt liv balans att vara tillsammans med systrarna på mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling."

Till höger: En av Hjälpföreningens aktiviteter i Makati andra församling i Makati stav i Filippinerna var en presentation om hur man gör kallpressad kokosnötsolja.

Systrar på ett utvecklingsmöte i Tacuarembó första församling i Uruguay lär sig att arrangera blommor.

Till vänster: Eftersom Elvira Garza från San Fernando första församling i Valle Hermoso stav i Mexico tycker om konservering var hon den perfekta läraren för att undervisa hur man gör under en aktivitet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling.

Nedan: Systrar i Jardines församling i Ermita stav i Mexico City studerar och lär tillsammans.

Till vänster: I juli varje år håller Chapultepecs stav i Mexico City kurser om grundläggande färdigheter. Systrarna kan välja bland olika kurser som hålls mellan kl 9:00 och 14:00 varje dag i veckan. Här lär sig systrarna att klippa hår.

Till vänster: Efter en andlig lektion i Odessa centrala gren i Ukraina är hjälpföreningssystrarna med på en lektion om hur man förvarar mat på ett säkert sätt. Nedan: Skickliga händer syr en kasse på en aktivitet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling i Votorantims församling i Sorocaba stav i Barcelona i Brasilien.

Ovan: Hjälpföreningssystrar runt om i världen, som dessa i Brasilien, lär sig att bygga upp ett hemförråd och andra beredskapsfärdigheter för att kunna hjälpa sin familj i nödsituationer.

Aktiviteterna

för hemmets, familjens och den enskildes utveckling

Aktiviteterna för hemmets, familjens och den enskildes utveckling är mindre strukturerade än mötena som hålls kvartalsvis. De kan organiseras av specialister under ledning av presidentskapet. Först kändes det svårt för vissa ledare att organisera sådana aktiviteter. Men när de har fastställt systrarnas behov, rådgjort med prästdömsledare och bett om inspiration har de kommit med bra förslag och utvecklat förtroende. Några av de lyckade förslagen var gör-det-själv-reparationer i hemmet, kurser om att berika äktenskapet, studiegrupper med fokus på *Predika mitt evangelium*, ta med lunch till hemmabundna systrar och en stödgrupp för systrar som har svårt att bli gravida.

”Jag undrade hur det här nya programmet skulle föra systrarna samman om vi träffades i mindre grupper, men jag var villig att ge det ett försök”, skriver Richelle Pearce från Shadowbrooks församling i Kaysville södra stav i Utah. ”Jag bakar bröd ett par gånger i veckan och efter att ha vidtagit nödvändiga arrangemang inbjöd Hjälpföreningens ledare alla som var intresserade att komma hem till mig för en aktivitet.

Följande torsdag dök fem systrar upp i dörren. De kom från livets alla skeden: en nybliven mamma, en arbetande mamma, en äldre syster och två med stora familjer som min. Det som hände under de följande två timmarna var ett vittnesbörd för mig om att detta är ett inspirerat program. Systrarna lärde sig inte bara att mala vete och baka bröd utan de pratade också och skrattade, utbytte idéer och fick riktigt god kontakt. När de gick hem med sitt bröd

och vetemjöl så visste jag att det här programmet kan föra systrar samman på ett underbart sätt.”

I Nigeria resulterade en brödbakningslektion i mer än undervisning av en viktig färdighet. En syster i Ikot Ekpene gren i Nigeriamissionen Uyo säger att utbildningsaktiviteterna förändrade hennes liv. Hon berättar att hon slutade komma till kyrkan efter sitt dop och sin konfirmation. Men så bjöd en hjälpföreningssystemer med henne till en utvecklingsaktivitet där de fick lära sig att göra tvål, något som var svårt att få tag på i den avlägsna by hon bodde i. På en annan aktivitet lärde hon sig att baka bröd av god kvalitet, något som inte fanns att få tag på i närheten av hemmet. Hennes entusiasm har bestått medan systrarna regelbundet har träffats för att baka bröd till hemmet och till sakramentet på söndagarna.

I Mexico lärde sig några intresserade systrar olika metoder för att klippa hår. För många var denna pengasparande färdighet till stor ekonomisk hjälp för familjen.

I en församling för ensamstående bad Hjälpföreningens ledare äldstekvorumet att lära hjälpföreningssystrarna att byta däck på och kolla oljan i sin bil. Detta stärkte oberoendet bland systrarna men gav också tillfälle för dessa unga ensamstående medlemmar att umgås.

Hur har då dessa nya riktlinjer för hemmets, familjens och den enskildes utveckling tagits emot av hjälpföreningssystrarna? I många områden välkomnas de med tro, entusiasm och kreativitet. Allteftersom tiden går kommer det här inspirerade programmet att fortsätta växa och välsigna ännu fler hjälpföreningssystrar i alla åldrar runt om i världen. ■

Lita på Guds tidsplan

Som ensamstående kvinna har jag lärt mig uppskatta att Herren stöder oss i vår unika tidsplan.

CATHERINE EDWARDS

När jag var 19 år gifte sig en av mina bästa vänner. Bröllopet var underbart, hon var vacker, brudgummen var stilig och de var lyckliga. Jag å andra sidan var lite upprörd. Jag överraskades av det hon gjorde. Hon förändrade min vision för henne — och för mig. Jag ville definitivt gifta mig, men inte än. Jag tyckte att vi var så unga, och så går hon och gifter sig — innan hon var klar med college, och innan hon hade fått chans att resa särskilt mycket eller fördjupa sig i intellektuellt stimulerande yrkesmöjligheter. Jag låg vaken natten före hennes bröllop, orolig för vad som skulle hända henne i framtiden, medan hon sov djupt, med rätta säker i sitt beslut.

När jag ser tillbaka på min reaktion så måste jag le. Hur kunde jag tänka så? Jag ser hennes liv nu: Hon har två härliga barn och ett kärleksfullt hem. Några månader efter hennes bröllop stod det klart för mig att hon hade fattat rätt beslut, och det är ännu tydligare nu. Jag har insett att hon bad och begrundade och litade på Guds maningar till henne.

Det var för nästan 20 år sedan. Jag är fortfarande ensam. De flesta av mina vänner är gifta. De har make, barn och

hem. Jag har ett hem: en hyrd trerumslägenhet i New York City. Jag har ingen make och inga barn. Jag har ibland undrat om andra har samma nattliga bekymmer för mig som jag hade för min vän.

Jag har säkert gjort en del misstag i mitt liv, men jag tror inte jag har gjort något som skulle hindra mig från att väl-signas med ett äktenskap. Jag medger att jag ibland undrat om mitt liv skulle ha varit annorlunda om jag hade gjort bättre ifrån mig eller arbetat hårdare eller varit vänligare, men jag inser ändå att jag har gjort bra saker och att jag hela tiden försöker sträva framåt med ett evigt perspektiv. Jag försöker gör min del i att uppfylla min önskan att få gifta mig i templet.

Jag inser också att Gud förstår tidsplanen för de viktiga händelserna i mitt liv, och den skiljer sig från många andras. Jag är oerhört tacksam att jag förstår detta. Min uppskattning har ökat när jag har utvecklat min tro på en kärleksfull himmelsk Fader som förstår vad jag behöver och vad jag kan ge till andra.

Att komma till insikt om att mitt liv har en annorlunda tidsplan har varit en process. Mina frågor till Gud om hans plan för mig har lett till en känsla av att jag har en distinkt

potential och godhet. Jag har märkt att denna försäkran oftare ifrågasätts av andra människors välmenande omtanke än av mig själv. Andra människors känslor inför det faktum att jag är ensamstående är inte helt olik min reaktion mot min 19-åriga vän som snart skulle gifta sig. Jag ansåg att jag förstod vad hon borde göra, men jag hade fel.

Ibland kommer andra med möjliga förklaringar på varför jag inte har make och barn än. Jag vet att de flesta av dessa förslag ges i all välmening, men det verkar ändå finnas en underliggande åsikt om att jag har gjort något som hindrat mig från att bli välsignad med äktenskap och barn. Det har sagts att jag kanske har varit för kräsen, för aggressiv, för smart, för karriärinriktad, för självständig, för liberal, och — min favorit — för lycklig. Jag måste säga att ibland tar jag en del av denna kritik som komplimanger, samtidigt som jag vet att det finns gifta kvinnor som är smartare, mer aggressiva, kräsnare och självständigare än jag.

Målet att vara en lärjunge

När jag funderar över det som jag tror är Guds tidsplan för viktiga händelser i mitt liv är jag mycket medveten om

mina val och min handlingsfrihet. Som barn till vår himmelske Fader har vi den underbara möjligheten och ansvaret att sträva efter att bli välsignade med äktenskap. När vi arbetar mot det målet så gör vi vår del.

Som medlem i kyrkan är jag välsignad med bön, skrifterna, församlingen jag tillhör och profeternas ord. De ger mig en djupare kunskap om vår himmelske Fader och Frälsaren. Var och en av dessa välsignelser hjälper mig förstå hur jag kan använda min handlingsfrihet på ett bra sätt. Jag hoppas att jag fattar kloka beslut och att jag är vis i mitt bemötande av oväntade glädjeämnen och utmaningar.

Jag utvärderar regelbundet mitt liv och min situation. Den viktigaste aspekten av denna självvrannsakan är frågan om min värdighet. Jag har hängivet strävat efter att följa kyrkans lärdomar och förfaringssätt: att gå på mina möten och besöka templet, att betala tionde, att leva ett dygdigt liv, att tjäna andra. Jag tror på Frälsarens försoning och på betydelsen av att leva efter buden och profeternas direktiv.

Ett rikt liv

Jag får ofta frågan hur jag kan vara så glad som ogift medlem i en kyrka och kultur som betonar vikten av

Oavsett om vi är gifta, skilda, änkor; änklingar eller ännu inte har gift oss så är vi alla välsignade med en gudomlig arvedel och med gudomliga och distinkta roller. Jag är tacksam för en kärleksfull himmelsk Fader som känner oss och vet vad vi kan göra med vårt liv — unikt och spännande som det är.

äktenskap. Jag ska berätta vad jag har gjort.

Min syster Christine och jag bestämde oss i unga år för att vi absolut skulle gifta oss en dag, och till dess skulle vi leva på ett sätt som gjorde oss till allmänbildade och välutvecklade personer. Jag är så tacksam för att vi gjorde upp den planen — en plan som är knuten till vår önskan att göra det som vi tror uppfyller Guds förhoppningar för oss. Det var i själva verket en plan som förutsatte att vi lyssnade till Andens maningar.

Min syster gifte sig för tio år sedan och har två underbara barn. Hon tog en doktorsexamen och bidrar på ett betydelsefullt sätt till kyrkan och sitt samhälle. Jag fortsätter att leva enligt vår plan, och jag tror att det är vad Gud vill att jag ska göra. Jag utvärderar mitt liv regelbundet för att se att det jag gör är rätt — om mina mål i livet svarar mot det högre målet att vara Frälsarens

lärlunge. Jag arbetar på att se till att min strävan, både den andliga och timliga, gör att jag får en större insikt om min roll som en Guds dotter.

Som ensamstående kvinna i kyrkan har jag möjlighet att tjäna på många underbara sätt. Jag har ett yrke som är serviceinriktat och jag kan utföra mina kallelser i kyrkan. Jag har utvecklat mina talanger och har utbildat mig på olika sätt. Jag har ett rikt liv. Jag försöker hela tiden följa Herrens maningar i mina beslut.

För flera år sedan hade jag och sex andra ensamstående kvinnor i min ålder den unika och oväntade möjligheten att träffa Hjälpföreningens generalpresident Bonnie D Parkin. Vi tillbringade lite mer än en timme tillsammans och pratade om vårt liv som ensamstående kvinnor i kyrkan.

Det mötet var en av de stora välsignelserna i mitt liv det året. Medan vi satt runt

bordet i syster Parkins kontor berättade vi om utmaningarna och välsignelserna i vårt liv. Till slut frågade hon om vi hade något mer vi ville säga innan vi bröt upp. Jag räckte upp handen och sade: "Kyrkan är den bästa platsen för en ensamstående kvinna." Tack vare möjligheten jag hade under den korta timmen att bära mitt vittnesbörd om tjänande och lojalitet mot Gud stärktes verkligen mitt vittnesbörd om min roll i kyrkan. Jag visste vad min roll var innan, men jag behövde detta forum för att ge uttryck för och fördjupa min övertygelse om dess betydelse.

Tilltro till den enskilde

Jag tror att det i kyrkan finns ett särskilt behov av att utveckla tilltro till individen, inte i fråga om hur han eller hon passar in i en kulturellt föreskriven tidsplan, utan hur han eller hon följer personliga uppenbarelser från en kärleksfull himmelsk Fader. Det är viktigt att lita på att andra människor kanske gör det rätta och att inse att även när deras liv ser annorlunda ut så har de något unikt att ge som vi behöver. Det är alltför lätt att anta att en och samma tidsplan är rätt för alla.

Alla har prövningar. Oavsett om vi är gifta, skilda, änkor, änklingar eller ännu inte har gift oss så är vi alla välsignade med en gudomlig arvedel och med gudomliga och distinkta roller.

Naturligtvis ber jag om att jag ska få gifta mig och att min make och jag ska få barn. Tills dess arbetar jag på att utvidga och berika mitt evangelieinriktade liv. Jag får välsignelser som ensamstående kvinna som jag skulle vara otacksam och försumlig om jag slösade bort, och jag är övertygad om att dessa välsignelser så småningom gör mig till en bättre hustru och mor.

Jag är tacksam för en kärleksfull himmelsk Fader som känner oss och vet vad vi kan göra med vårt liv — unikt och spännande som det är. Jag är tacksam för det liv jag har och för möjligheterna som ligger framför mig. Jag ber att vi var och en kan lita på Herrens tidsplan för oss, en tidsplan som stöds av våra goda beslut och vår tro på Gud. ■

ÄKTENSKAP OCH HERRENS TIDSPLAN

"Den rätta tidpunkten för äktenskap är kanske det bästa exemplet på ett ytterst viktigt beslut i vårt liv som nästan är omöjligt att planera. Liksom andra viktiga jordiska händelser som beror på andra människors handlingsfrihet, eller

på Herrens vilja och val av tidpunkt, kan inte äktenskapet med säkerhet förutses eller planeras. Vi kan och bör arbeta för och be om våra rättfärdiga önskningar, men trots detta kommer många att förbli ensamma mycket längre än sin önskade tidpunkt för äktenskap.

Så vad bör man göra under tiden? Tro på att Herren Jesus Kristus förbereder oss för allt vad livet än för med sig. Detta slags tro förbereder oss för att ta itu med livets möjligheter — att dra fördel av det som vi får och att uthärda besvikelserna över det vi inte får. När vi utövar denna tro bör vi hänge oss åt de prioriteringar och normer som vi ska följa i frågor som vi inte kontrollerar och uthärda trofast i dessa åtaganden, oavsett vad som händer oss på grund av andra människors handlingsfrihet eller Herrens val av tidpunkt. När vi gör detta får vi en följdriktighet i vårt liv som skänker oss inriktning och frid. Oavsett vilka omständigheterna är som ligger bortom vår kontroll, kan våra åtaganden och normer vara konstanta.

Ensamstående vuxnas åtaganden och tjänande kan förankra dem genom de svåra åren då de väntar på rätt tidpunkt och rätt person. Deras åtaganden och tjänande kan också inspirera och stärka andra människor. De som gör detta åtagande är kloka: Jag ska sätta Herren främst i mitt liv och jag ska lyda hans bud. Att utföra detta åtagande ligger inom varje människas kontroll. Vi kan fullgöra detta åtagande utan hänsyn till vad andra människor beslutar sig för att göra, och detta åtagande förankrar oss oavsett vilket val av tidpunkt Herren har för de viktigaste händelserna i vårt liv."

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "I rätt tid", *Liahona*, okt 2003, s 15.

FRÅN *vänner* TILL *systrar* TILL *kamrater*

Valeria förde Paula till evangeliet genom att visa vänskap, vara ett exempel och alltid finnas där för att hjälpa henne.

REBECCA MILLS HUME
OCH BRAD WILCOX

Valeria Pontelli från Río Gallegos i Santa Cruz i Argentina hade inte för avsikt att omvända sin vän. Hon bara levde efter sina normer med övertygelse. Eftersom hon är medlem i kyrkan fanns det vissa saker som hon gjorde och vissa saker som hon inte gjorde, och alla hennes vänner visste om det. En av dessa vänner var Paula Alvarez. Hon iakttog alltid Valeria noga och var imponerad av hur trofast och hängivet hon levde efter sin tro.

Paula hade en underbar familj, men de levde inte efter evangeliet — i alla fall inte innan Valeria kom med i bilden. Paula minns: "Valeria skämdes inte över sitt vittnesbörd. Hon visste vem hon var. Hon visste att hon var dotter till en ädel och evig Kung, en Guds dotter."

Denna kunskap och tillit imponerade på Paulas farbror Moises. Han började undersöka kyrkan och träffa missionärerna. Paula blev lite chockad dagen då han berättade att han skulle döpas. Hon hade inte väntat sig att hennes farbror skulle vara villig att göra sådana stora förändringar i sitt liv.

Hela familjen var bjuden till dopet men Paula var tveksam. Hon visste inte vad hon

hade att vänta. Till slut övertalade hennes familj henne att följa med dem till farbroderns dop. Paula minns: "När vi såg min farbror gå ner i dopets vatten så rördes jag av Anden. Det hade en djup, obestridlig inverkan. I det ögonblicket ville jag också hänga mig åt Gud och göra allt det han kunde tänkas be mig om."

"Kan jag få prata med dig?" sade Paula och drog Valeria åt sidan. "Jag kände något speciellt när min farbror döptes", sade hon tyst.

Valeria berättade för sin vän att hon hade känt Andens maningar. "Han säger till dig att du behöver följa din farbrors exempel."

"Men jag kan inte göra det själv", sade Paula.

"Oroa dig inte. Jag ska hjälpa dig", försäkrade hennes vän. Det dröjde inte länge förrän Paula och hela hennes familj träffade missionärerna och tackade ja till inbjudan att döpas. Deras liv förändrades för alltid.

Paula säger: "De normer som jag alltid hade sett min vän efterleva var nu mina. Min väns vittnesbörd var nu mitt." Efter en kort tid började Paula få en intensiv önskan att berätta för andra om vad hon hade fått. När hon hade varit medlem i ett år fyllde hon i sina missionspapper, träffade sina

prästadömsledare och kallades att verka i Chilemissionen Santiago Öst.

Valeria säger: "När jag såg min vän förbereda sig för sin mission rörde Anden vid mitt hjärta. Jag ville hänge mig åt att tjäna Gud på samma sätt som hon."

"Kan jag få prata med dig?" Den här gången var det Valeria som drog Paula åt sidan. "Jag har känt något speciellt medan du har förberett dig för att åka ut som missionär."

Paula sade samma sak till sin vän som hennes vän hade sagt till henne en gång: "Det är Anden som talar om för dig vad du behöver göra."

En heltidsmission var inte något Valeria hade planerat för. Hon visste inte riktigt hur hon skulle gå tillväga. "Jag kan inte göra det själv", sade hon till Paula.

"Oroa dig inte. Jag ska hjälpa dig", försäkrade hennes vän.

När Valeria en tid senare öppnade sin kallelse blev hon överraskad över att hon skulle komma till samma mission som sin vän. Paula började verka i oktober 2002. Valeria började i februari 2003.

Under missionen såg de varandra ganska ofta vid konferenser och aktiviteter. De tyckte om att ta reda på hur den andre hade det och berätta om nyheter från deras olika

områden. De kunde aldrig drömma om att de i november 2003 skulle bli kamrater. Deras vänskap utvecklades till en relation som kommer att vara för evigt. Från att ha varit vänner blev de blivit systrar i evangeliet och nu missionärskamrater.

Syster Valeria Pontelli säger: "Först var jag rädd att vår vänskap kanske skulle ta skada av att vi arbetade tillsammans, men den rädslan försvann första dagen. Chansen att arbeta tillsammans har bara stärkt vår relation, och vår vänskap har hjälpt oss i arbetet."

Andra håller med. En kvinna som var mindre aktiv men som kom tillbaka till kyrkan tack vare dessa två missionärer säger: "Man måste bara älska dem, för man kan se kärleken de har till varandra och till alla runt omkring dem. De är mina änglar."

Det var svårt för dessa två kamrater att ta farväl i mars 2004 när syster Paula Alvarez' mission var över. Hon var nervös över att återvända till Argentina och allt som framtiden kunde innebära. Dessa två systrar pratade om hennes oro medan de gick till olika människor de skulle besöka. "Jag kan inte göra det själv", sade syster Alvarez.

"Oroa dig inte", hördes de välbekanta orden från hennes kamrat, syster Pontelli. "Jag ska hjälpa dig." ■

Om jag hade vetat som 19-åring ...

vad jag vet nu så skulle jag ha gjort vissa saker annorlunda som missionär.

ROGER TERRY

Jag verkade i norra Tyskland mellan 1975 och 1977. Det var verkligen två av de mest minnesvärda åren i mitt liv, men minnen för också med sig ett vidgat perspektiv. Efterklokhet är en underbar gåva, och jag vill ge fyra förslag som kan hjälpa de av er som förbereder sig för att verka som missionärer.

1. Jag skulle göra det till min näst främsta prioritering att älska min kamrat.

Mina kamrater kom i olika former och storlekar med unika gåvor och personligheter. En del blev jag omedelbart vän med och har så förblivit under årens lopp. Andra hade jag inte så mycket gemensamt med förutom proselyteringen och undervisningen. Det fanns en eller två som jag skäms över att säga att jag inte hade några varma känslor för alls. Faktum är att stämningen ibland blev iskall.

Men jag hade i alla fall minst en sak gemensam med var och en av mina kamrater: Vi offrade båda av vår tid, våra medel och våra krafter för att sprida Jesu Kristi evangelium. Om jag skulle göra om det så skulle jag göra

mitt allra bästa för att vara mina kamraters bästa vän, oavsett hur väl våra personligheter eller intressen passade ihop. Jag skulle uppmuntra honom och försöka vara smittande entusiastisk utan att vara kritisk.

Om jag nu satte kärleken till min kamrat som andra prioritering, vilken skulle då vara min första, undrar ni kanske? Att vara lydig. Att älska sin kamrat innebär inte att följa honom om han bryter mot buden eller missionsreglerna. Lyckligtvis var ingen av mina kamrater olydig. Ett par var inte så motiverade som de kunde ha varit, men vad de behövde mer än kritik och tja var någon som accepterade och stärkte dem.

2. Jag skulle leta efter underverk. Faktum är att jag skulle förvänta mig dem.

Jag minns hur jag satt i missionshemmet i slutet av min mission på ett vittnesbördsmöte med tretton äldster och en syster som också skulle åka hem. Jag minns inte vad jag sade. Jag minns inte vad de andra äldsterna sade. Men jag ska aldrig glömma syster Thorpes vittnesbörd. Hon berättade att i intervjun med sin stavspresident arton månader tidigare hade hon avslöjat en hemlig önskan: "Jag vill se underverk ske på min mission", hade hon sagt till honom. Sedan hade hon nästan urskuldande frågat om det var fel att söka underverk. Han försäkrade henne om att det inte

var fel. Efter att ha berättat detta för oss vittnade hon: "Jag har sett underverk ske på min mission."

Jag insåg plötsligt att jag också hade sett underverk ske, men jag hade inte sökt dem eller förväntat mig dem. Jag hade bara låtit dem hända. Genom att inte söka dem och förvänta mig dem så hindrade jag nog ganska många från att ske. Underverk sker genom tro, och tro har något att göra med att förvänta sig att vissa saker ska hända och att aktivt arbeta på att förverkliga dem.

Om jag skulle åka ut och verka idag så skulle jag göra min del, men jag skulle också förvänta mig att Herren gjorde sin del i mitt arbete som hans tjänare. Han specialiserar sig på underverk, som vi kan definiera som sådant han kan göra för oss som vi inte kan göra för oss själva. Jag har insett att han är mer villig att *utföra* underverk än vad vi är att *ta emot* dem. Att undervisa genom Anden är förmodligen det mest effektiva sättet en missionär kan öppna dörren till underverk på. Det inbjuder Herrens inflytande att direkt verka i en undersökares liv.

3. Jag skulle arbeta smartare och hårdare.

Min första distriktsledares motto verkade vara: "Arbeta smartare, inte hårdare." Jag håller inte med om den andra delen av hans motto, men om jag skulle göra om det så skulle jag verkligen försöka arbeta smartare. Min distriktsledare var mycket kreativ och mycket framgångsrik. Han organiserade till exempel ett volleybollag bland ungdomarna i sin gren och de inbjöd sina vänner att spela.

Det var ett

Jag skulle förvänta mig att se underverk ske. Herren specialiserar sig på underverk och jag har insett att han är mer villig att utföra underverk än vad vi är att ta emot dem. Om vi gör vår del så gör Herren sin del.

Min kamrat och jag tyckte om att arbeta tillsammans. Vi var enade. Vi arbetade hårt. Och jag tror att Herren välsignade oss med framgång tack vare vår inställning och vårt arbete.

roligt och enkelt sätt att hjälpa ungdomarna vara missionärer. Undervisningstillfällen och omvändelser blev följden av denna avslappnade metod att dela med sig av evangeliet.

Jag var förmodligen alltför strikt och restriktiv i min definition av hur Herrens arbete ska gå till. Jag tyckte att jag var lat om jag inte var ute och knackade dörr hela dagarna eller undervisade lovande undersökare. Men Herrens arbete behöver inte vara hårt för att anses som arbete. Om jag var missionär i dag skulle jag, under ledning av min missionspresident, försöka vara mer kreativ när det gäller att hitta människor att undervisa.

4. Jag skulle inte låta avslag eller misslyckanden avskräcka mig.

På min mission var avslag och misslyckanden en lika stor del av vårt vardagliga liv som att äta och andas. Det var lätt att förvänta sig avslag och att våra undersökare skulle tappa intresset för vårt budskap. Men under fem veckor i en viss stad lärde jag mig något värdefullt.

Jag var i en stad där ingen hade haft större framgång. Men det hade ingen berättat för min kamrat eller mig. Vi kom mycket bra överens. Vi arbetade hårt. Och vi hade roligt. Vi träffade många människor som var intresserade av vårt budskap. Vi hade en välbesökt undersökarklass varje söndag i den lilla grenen. Underverk skedde i människors liv. Och vi kände att vi bara skrapade på ytan i denna "gyllene" stad.

Varför hade vi så stor framgång där? Jag tror att Herren välsignade oss med framgång tack vare vår inställning. Min kamrat och jag tyckte om att arbeta tillsammans. Vi var enade. Vi arbetade hårt. Vi trodde verkligen att staden var en guldgruva som bara väntade på att någon skulle hitta skatterna. Inställning har mycket med tro att göra. Tro har allt med framgång att göra. Och tro är smittsamt.

Tråkigt nog tog det lång tid för mig att förstå det. Jag såg inte sambandet mellan arbetets *frukt* och *sättet* vi arbetade på. Därför kunde jag inte tillämpa denna princip lika framgångsrikt under mina två följande uppdrag.

Det finns förmodligen mycket annat som jag skulle göra annorlunda om jag hade chansen att göra om min mission, men

dessas fyra saker är de viktigaste. Om du tittar närmare på dessa förslag så ser du att de har att göra med de krav som Herren själv satte för sina tjänare: "Tro, hopp, barmhärtighet och kärlek, med blicken endast på Guds ära, dugliggör honom till detta verk. Kommen ihåg tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga kärleken, gudsfruktan, barmhärtigheten, ödmjukheten och fliten." (L&F 4:5-6) ■

Jesus Kristus, livets bröd

ÄLDSTE WON YONG KO
i de sjuttios kvorum

När Jesus Kristus levde på jorden utförde han många underverk. Han förvandlade vatten till vin, botade sjuka och handikappade och uppreste till och med Lasarus från döden. Det underverk som bevitnades av den största folkmassan var troligen när Herren bispisade 5 000 människor med fem bröd och två fiskar. Detta underverk återges i alla fyra evangelierna. (Se Matt 14:13–21; Mark 6:34–44; Luk 9:12–17; Joh 6:5–14.) Låt oss undersöka några av detaljerna i denna mirakulösa berättelse och diskutera varför den är relevant i vår tid.

Frälsarens medlidande

Frälsaren utförde det här underverket på grund av sitt medlidande med folket. Markus skrev att när Jesus tittade ut över folkmassan som ivrigt lyssnade på hans ord så "förbarmade [han] sig över dem, eftersom de var som får utan herde". (Mark 6:34) Han var medveten om att det "redan [var] sent på dagen" och eftersom "platsen [låg] ödsligt till" (Mark 6:35) hade folket inte tillgång till mat.

Men Jesus höll tillbaka sin makt att utföra underverket ett ögonblick och bestämde sig för att testa sina lärjungar först. Han frågade Filippus: "Var skall vi köpa bröd så att dessa får något att äta?" (Joh 6:5) Varför ställde han

denna fråga till Filippus när han "själv visste ... vad han skulle göra"? (Joh 6:6)

Kanske ville han att hans

lärjungar till fullo skulle inse att de inte kunde bispisa så många människor med de pengar och den tid de hade till förfogande. Det krävdes ett underverk för att kunna ge den stora folkmassan mat.

Sedan kom lärjungarna med maten som en pojke hade, den enda mat som fanns tillgänglig: fem kornbröd och två små fiskar. Jag kan tänka mig att pojken kanske var hungrig men att han sparade maten till sin store Lärare i stället för att bekymra sig om sig själv. Detta kan ha bidragit till underverkets storslagenhet.

"De satte sig ner i grupper"

Jesus Kristus gjorde medvetet ännu en sak innan han utförde underverket: Han befälde sina lärjungar "att alla skulle slå sig ner i gröngräset i skilda matlag. De satte sig ner i grupper om hundra eller femtio." (Mark 6:39–40) Varför bad han att folket skulle grupperas på detta sätt? Säkert ville han se till att utdelningen av maten gick ordningsamt till. Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum förklarar ytterligare:

Jesus undervisade folket om att inte fokusera på det fysiska brödet utan i stället söka det mycket viktigare brödet: "Arbeta inte för den mat som tar slut utan för den mat som varar och ger evigt liv och som Människosonen skall ge er."

Jesus bespisade
över 5 000 män-
niskor med
bara fem bröd och
två fiskar — en
gudomlig gärning.
Han förkunnade att
han var "livets bröd"
— en gudomlig lära.

"Det fanns inget orgelbundet eller oorganiserat i Herrens planering eller arbete. Den samlade människoskaran delades systematiskt in i matlag och grupper. Hans välgörenhet slösades inte urskillningslöst på en skrånande massa. I stället försåg han en vetgirig samling åhörare med nödvändig mat som inte kunde fås på annat sätt. Sedan skulle det inte heller finnas någon tvekan hos någon om vad som faktiskt hände. Apostlarna skulle dela ut bröden och fiskarna på ett ordningsamt sätt och behandla alla rättvist och opartiskt."¹

Dessutom tror jag att Herren ville att folket, liksom Filippus, skulle lägga märke till hur stor folkmassan verkligen var när underverket

utfördes. Han kanske ville vara säker på att det inte skulle förekomma några tvister om antalet människor som deltog i detta stora underverk.

Det var faktiskt mer än 5 000 personer i folkmassan, för kvinnor och barn var inte räknade. Alltså blev över 5 000 personer mirakulöst bespisade med fem bröd och två fiskar.

När Frälsaren tog upp de fem bröden och fiskarna "såg [han] upp mot himlen, tackade Gud och bröt bröden" (Mark 6:41) och gav dem sedan till sina lärjungar som delade ut dem till folket. Sedan delade de ut fiskarna. Folket tog inte bara lite för att de var rädda att maten inte skulle räcka. I stället tog de "så mycket de ville ha" (Joh 6:11) och "alla åt och blev mätta". (Mark 6:42)

Jesus gav ytterligare instruktioner när han hade utfört underverket. Han sade till sina lärjungar: "Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört." (Joh 6:12) Lärjungarna samlade ihop 12 korgar med mat!

Det var tydligt att Jesus utförde underverket genom sin makt. Berättelsen i Johannes avslutas med följande ord:

"När folket såg vilket tecken han hade gjort, sade de: 'Visst är detta Profeten, som skulle komma till världen.'" (Joh 6:14)

Andlig näring

Men berättelsen slutar inte där. Alla dessa händelser vara bara inledningen till vad Frälsaren undervisade om efteråt. Han utförde underverket på ett dramatiskt sätt så att folket tydligt skulle

förstå att han hade stor makt, och de var således bättre förberedda för att ta emot hans undervisning — som var så mycket viktigare än att äta bröd och fiskar.

En kort tid efter det att Jesus hade utfört detta underverk undervisade han folket om att inte fokusera på det fysiska brödet utan i stället söka det mycket viktigare brödet: "Arbeta inte för den mat som tar slut utan för den mat som varar och ger evigt liv och som Människosonen skall ge er." (Joh 6:27)

Folket förstod inte vad han menade. De tänkte fortfarande på brödet som de hade ätit. De förstod inte innebörden av orden "livets bröd".

Jesus förkunnade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta." (Joh 6:35)

Han fortsatte: "Jag är livets bröd ... det bröd som kommer ner från himlen är sådant att den som äter av det inte skall dö. Jag är det bröd som ger liv, det bröd som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet." (Joh 6:48, 50–51)

En del människor blev missnöjda över vad han sade. De trodde de kände Jesus, snickaren Josefs son. De glömde kraften genom vilken Jesus hade utfört ett så stort underverk. Många valde att lämna honom. Jesus frågade sina tolv apostlar: "Inte vill väl också ni gå bort?" (Joh 6:67) Petrus svarade med ett vittnesbörd som var mäktigt i sin enkelhet: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord." (Joh 6:68)

Trots att Frälsaren hade förberett folket väl för att undervisas om hans gudomliga natur och mission så förstod de ändå inte betydelsen av underverket eller av hans undervisning om att han är livets bröd. Men de tolv som leddes av Petrus försäkrade honom om sina vittnesbörd. Det måste ha lättat Herrens hjärta.

Med kunskapen om att Jesus Kristus är livets bröd — vägen varigenom alla kan få evigt liv — kommer ett betydelsefullt ansvar. Vi bör sträva efter att hjälpa människor komma till honom.

Tillämpning i vår tid

I dag kan vissa tycka att underverket med bröden och fiskarna bara är en gammal berättelse som inte kan tillämpas i vår tid. Men då har de missat poängen med denna mirakulösa berättelse och förstår inte betydelsen av "livets bröd".

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum sade: "Med våra nutida framgångar och finesser kan vi också dra oss tillbaka från det eviga livets nödvändiga bröd. Vi kan faktiskt *välja* att vara andligt undernärda, avsiktligt hänge oss åt ett slags andlig anorexi."²

I Bible Dictionary står det att underverk är "en viktig del av Jesu Kristi arbete. De är inte bara gudomliga gärningar, utan formar också en del av de gudomliga lärdomarna." (Se 732, se också Guide to the Scriptures, "Miracle",

s 165.) Underverket med bröden och fiskarna är ett bra exempel på denna definition. Jesus bespisade över 5 000 människor med bara fem bröd och två fiskar — en gudomlig gärning. Han förkunnade att han var "livets bröd" — en gudomlig lära.

Med kunskapen om att Jesus Kristus är livets bröd — vägen varigenom alla kan få evigt liv — kommer ett betydelsefullt ansvar. Vi bör sträva efter att hjälpa andra komma till honom och ta del av hans ord, liksom människorna som mättades med bröden och fiskarna. Våra vänner kanske inte inser att de är andligt hungriga. De kanske försöker bli uppfyllda av många andra saker för att tillfredsställa sin andliga hunger, vilket har till följd att de känner sig frustrerade och vilsna. Låt oss hjälpa dem veta hur de kan bli andligt mätta — genom att komma till Jesus Kristus, livets bröd. ■

SLUTNOTER

1. *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 band (1966–1973), 1:344.
2. "Hungriga mättar han med sina gåvor", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 66.

Brevvänner och hänvisningar

Brittany Jones Beahm

Min kamrat gav mig ett kuvert och sade: "Syster Jones, jag tror det här är till dig." Jag tittade på avsändaren och blev glad när jag såg min kusins namn med prydliga bokstäver i ena hörnet. Jag hade just förflyttats till en ny stad från andra sidan södra Frankrike och jag trodde inte att någon hemma i USA kände till min nya adress. Jag öppnade kuvertet och läste ett kort meddelande där min kusin berättade att hon nyligen hade fått ett e-postmeddelande från sin franska brevvän efter åtta år utan kontakt.

Min kusin berättade att fastän hon

och Céline hade fått varandras adress i sin franska- respektive engelska-klass på gymnasiet så hade de inte skrivit till varandra. Min kusin blev därför mycket överraskad över att få Célines meddelande. Hon visste inte om Céline bodde i södra Frankrike där jag verkade, men hon hade tagit med hennes namn och adress och bad mig kontakta henne om det var möjligt.

Eftersom området var nytt för mig gav jag meddelandet till min kamrat och frågade henne om min kusins brevvän bodde i missionen. "Hon bor inte bara inom missionens gränser", svarade hon, "utan också i vårt distrikt!" Vi ringde ivrigt upp Céline för att presentera oss och

hon gick med på att träffa oss. Vi åkte den korta tågturen till Montauban.

När vi klev av tåget blev vi varmt välkomnade av Céline och hennes föräldrar. De bjöd hem oss och bad oss ge dem vårt budskap. När vi undervisade dem om Mormons bok och profeten Joseph Smith bar Anden vittne om sanningen i det återställda evangeliet. Familjen uttryckte sin uppskattning för de värderingar som kyrkan lär ut och efter ett långt samtal gav vi dem en Mormons bok och sedan bad vi en bön och lovade att komma tillbaka.

Det var det första av flera besök hos Céline och hennes familj. Min mission kom till sitt slut medan de fortfarande höll på att lära sig om kyrkan, men innan jag tog farväl av Céline så frågade jag henne varför hon hade bestämt sig för att kontakta

Jag förundrade mig över att en kärleksfull Fader hade gjort så att en borttappad adress kunde hittas och en gammal vänskap förnyas.

min kusin efter åtta år. Hennes svar förvånade mig: "När jag städade ur en låda hittade jag hennes adress på en liten papperslapp som jag trodde hade försvunnit. Jag kände starkt att jag behövde skriva till henne."

På vägen hem till vår lägenhet titade jag ut genom tågfenstret och förundrade mig över att en kärleksfull Fader hade gjort så att en borttappad adress kunde hittas och en gammal vänskap förnyas just när jag oväntat blev förflyttad till en ny stad för de sex sista veckorna av min mission. Han bryr sig om alla och gör så att underverk sker, också med så små och enkla medel som en brevväns adress. ■

Aldrig för sent

Sylvia de Moscuí Maldonado

När jag verkade som hel-tidsmissionär i mitt hemland Ecuador fick jag en dag en bestämd känsla av att en särskild person väntade på oss — någon som skulle ta emot evangeliet.

Medan min kamrat och jag var ute och gick kom vi till ett litet hus. En äldre dam som var omkring 80 år log sött mot mig. Jag log tillbaka. Jag skulle just fortsätta, men kvinnan såg så glad ut över att se oss. Något sade mig att vi skulle stanna kvar.

Många personer i den lilla staden var analfabeter så jag frågade henne om hon kunde läsa. Hon svarade entusiastiskt ja. Plötsligt fylldes jag

av iver. Jag kände att det var hon som Herren ville att vi skulle undervisa. Jag tog upp en Mormons bok ur väskan och visade den för henne. Jag blev förvånad när hon började läsa högt från första sidan utan glasögon. Jag frågade om hon ville ha boken och hon svarade ja igen. Glädjen lyste ur hennes trötta ögon — ögon som länge hade sökt efter ett bättre liv.

Vi började undervisa henne om evangeliet och Anden vittnade för henne om dess sanning. Mitt hjärta fylldes av mycket ömma känslor.

När vi hade avslutat lektionen visade jag henne kapitel elva i Tredje Nephi där det berättas om Jesu Kristi besök i Amerika. Hon lovade att läsa det. Hon markerade själv sidan och kysste boken, och strålade av ousäglig glädje.

Vi besökte vår nya undersökare flera gånger och gladdes åt att hon läste allting som vi bad henne läsa. När hon var klar med dagens arbete brukade hon läsa Mormons bok till sent på natten. Hon började också komma till kyrkan fastän det tog henne två timmar att sakta promenera till möteshuset. Hennes känslor för Mormons bok och Jesus Kristus växte snabbt och djupt. När hon hade fått höra alla missionärslektionerna ville hon döpas och betala tionde.

Vilka underbara välsignelser denna kära kvinna fick! Hennes hjärta var redo att följa Herren och hans Ande vägledde oss till henne. Hon undervisade oss om kärlek, mod, uppföringar, glädje och lydnad. Framför allt lärde hon oss att det aldrig är för sent att ändra sig. ■

”Om ni tillåter Anden att hjälpa er i er kallelse så kommer ni att utföra underverk åt Herren.”

Andens språk

Sergio Adrián López

S om missionärer i Argentinamissionen Buenos Aires Syd fick min kamrat äldste Allred och jag ett hänvisningskort som uppmanade oss att kontakta en familj från Ryssland. När vi hittade huset såg kvinnan att vi var missionärer och bjöd in oss för att träffa familjen.

Vi insåg snabbt att familjen Balva förstod ytterst lite spanska, och det var också svårt för oss att förstå dem. Från deras knapphändiga spanska antog vi att de bara hade varit i Argentina ett litet tag, men att de var ivriga att lära sig om kyrkan. Vi undervisade den första lektionen på förenklad spanska och familjen bläddrade i sina två rysk-spanska lexikon medan vi långsamt gav dem vårt budskap, men vi var inte säkra på hur mycket de egentligen förstod.

När vi hade bestämt en tid för att träffa familjen igen gick vi hem och pratade om hur svårt det hade varit förmedla meningen i vårt budskap. Vi undrade om familjen skulle förstå de andra lektionerna bättre eller om de skulle bli frustrerade och be oss sluta komma.

Vi gick tillbaka och besökte familjen Balva följande dag för att se hur det var med dem och om de hade börjat läsa Mormons bok och be för att få veta om den var sann. Till vår förvåning och glädje visade de glatt ett papper där de hade skrivit ner de principer vi hade undervisat dem om på spanska. De berättade också att de hade läst Tredje Nephi 11 om Frälsarens besök på den amerikanska kontinenten och försäkrade oss om att de hade förstått allt vi hade talat om dagen innan och att de var ivriga att lära sig mer.

Under de följande veckorna stärktes mitt vittnesbörd allteftersom den Helige Anden vittnade för familjen Balva om evangeliets sanning och ökade deras förståelse av spanska. Vår himmelske Fader kände till deras hjärtas önskan och såg uppriktigheten i deras böner om att finna sanningen. Tillsammans upplevde familjen Balva, äldste Allred och jag den glädje som beskrivs i Lärans och förbunden 50:22: ”Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra” — inte för att vi talade samma språk utan tack vare Andens universella språk.

Familjen Balva presenterade oss för en annan rysk familj som vi också fick förmånen att undervisa. Båda familjerna ingick förbund med vår himmelske Fader genom att gå ner i dopets vatten en kort tid efter det att vi hade träffat dem.

Jag är ett vittne om att det som president Ezra Taft Benson

(1899–1994) sade är sant: "Andens inflytande är det viktigaste i detta arbete. Om ni tillåter Anden att hjälpa er i er kallelse så kommer ni att utföra underverk åt Herren." (Seminarium för nya missionspresidenter den 25 juni 1986.) ■

Den första av tusen själar

Norie Tsubaki Murae

Min kamrat och jag verkade i Japanmissionen Fukuoka i ett område som hette Kasuga i närheten av Kumamoto station. Människorna som bodde i det här området var mycket skeptiska när det gällde religion. Trots detta sade vår missionspresident: "Det finns tusen människor i Kumamoto som har förberetts av Herren. Var snälla och ta reda på dem."

En regnig dag bestämde vi oss för att försöka hitta Noboru Yamagata, en mindre aktiv medlem som vi aldrig hade träffat. När vi kom fram till hans hem såg vi en skylt där det stod: "Inga religiösa predikanter" — en vanlig varning i den japanska kulturen. Men vi lyssnade på Andens maningar och knackade på dörren.

Broder Yamagatas mor öppnade dörren och talade om att hennes son var bortrest. Hon sade också att hon bemötte

alla vänligt som var bekanta med honom, vilket var en japansk tradition, och bjöd därför in oss. Men trots den ytliga gästvänligheten hade hennes ansikte ett hotfullt uttryck.

När vi satte oss ner varnade hon: "Jag vill inte höra något som har med religion att göra." Sedan började hon prata om sig själv och uttryckte hur starkt hon kände för vissa värderingar i sitt liv.

Till vår förvåning pratade hon om tro, kärlek och saligprisningarna, och vi tog tillfället i akt att berätta för henne att dessa principer också var viktiga för oss. Vi berättade om den underbara syn som kom till följd av Josefs tro, och vi förklarade vikten av Mormons bok under evangeliets återställelse.

Det var intressant att se hur fru Yamagata förändrades medan hon lyssnade på vårt budskap. Tårar

rann nerför hennes ansikte när vi vittnade om Jesu Kristi gudomlighet och evangeliets återställelse genom Joseph Smith. Hon sade: "Joseph Smith var en välsignad man."

När hon till slut sade hej då lyste ansiktet och ögonen glittrade av glädje. Hon sade: "Tack för att ni kom i dag. Min son måste ha lett er till mig." Vi skakade hand och hon skojade: "Jag ska inte tvätta den handen idag!"

När vi gick hemåt insåg vi att den här kvinnan var en av dem som vår missionspresident hade sagt var redo att ta emot evangeliet. Det var tydligt att Anden hade förberett henne för vårt budskap, och vi visste att hon var den första av de tusen själar som vi behövde hitta. ■

Vår missionspresident sade: "Det finns tusen människor i Kumamoto som har förberetts av Herren. Var snälla och ta reda på dem."

Tidningen för med sig lugn och harmoni

Vi är mycket tacksamma för *Liabona*. Vi har märkt att den för med sig ett lugn till vår ande och harmoni till familjen.

Vi använder den som sagobok eftersom vi tycker om att läsa godnattsagor som är baserade på verkligheten för våra barn. Det är en stor välsignelse att ha dessa enkla budskap om det återställda evangeliet i denna trevliga tidning.

Familjen Cazorla, Spanien

Trons vittnesbörd

Jag tackar min himmelske Fader för denna underbara tidning, *Liabona*. Genom den får vi ta del av vittnesbörd om tro från hela världen. Berättelserna från våra bröder och systrar över hela världen stärker oss andligen.

Ilka Odierno, Brasilien

Vårda oss om äktenskapet

Jag vill tacka er för att ni publicerade talen från generalkonferensen i majnumret 2006, särskilt äldste Russell M Nelsons budskap "Vårda oss om äktenskapet". Aleth och jag gifte oss förra året i templet i Manila i Filippinerna. Vi har välsignats men vi går också igenom de prövningar som alla gifta par möter. Äldste Nelsons budskap påminde oss om äktenskaps skönhet och helighet. Han lärde

oss hur vi skulle stärka vårt äktenskap, vårda oss om det och göra så att det varar för evigt. Hans budskap kom i precis rätt tid. Jag är tacksam för apostlarna som kallats av Herren för vår dag.

Alberto Reuben C Reyes, Filippinerna

Ökade min kunskap

Jag vill

uttrycka min tacksamhet för dem som

gör *Liabona* möjlig, liksom för dem som återger personliga berättelser. Jag är särskilt tacksam för evangelieklassikern av president Hugh B Brown, "Profilen av en profet" (jun 2006). Hans upplevelse ökade min kunskap om att Jesu Kristi evangelium har återställts i vår dag och att detta är hans kyrka, organiserad under hans ledning genom profeten Joseph Smith.

Herwin A Pado, Filippinerna

Hopp, mod och andlig styrka

Jag är 73 år gammal. Jag känner stor kärlek till vår profet och till alla kyrkans generalauktoriteter och lokala ledare och till alla mina bröder och systrar i den här världen. Jag är särskilt tacksam för er som ägnar er åt att skriva de underbara budskapen i *Liabona* som vi får varje månad. De ger oss hopp, mod och andlig styrka till att möta livets stormar.

Otilia Pereira, Portugal

En tröst

Ingen annan tidning undervisar mig som *Liabona*. Berättelserna inspirerar mig att hela tiden göra gott. Ibland finner jag tröst i att läsa *Liabona* när jag är missmodig och deprimerad. Den hjälper mig övervinna prövningar och frestelser genom att hjälpa mig stå fast och ståndaktigt hålla Guds bud.

Beeny Mayang, Filippinerna

NÄSTA MÅNAD

I januari 1989 blev äldste David B Haight (1906–2004) i de tolv apostlarnas kворum sjuk och togs med ambulans till sjukhuset där han genomgick två magoperationer. Innan han togs till sjukhuset fick den outhärdliga smärtan honom att falla ner på knä. Han bad om att hans liv skulle skonas. Medan han bad började han bli medvetslös. Sirenens ljud var det sista han mindes.

I hans medvetslösa tillstånd försvann smärtan och han fann att han var i en fridfull omgivning. Han insåg att han befann sig i närheten av något heligt.

Titta efter Evangelieklassiker i nästa månads *Liabona*: "Sakramentet — och offret", äldste Haight vittnesbörd om Frälsaren och en berättelse om vad han lärde sig medan han var medvetslös.

DETALJ FRÅN HERRENS PROFET, AV DAVID LINDSLEY, KOPIERING FÖRBUDEN; RAM OCH AMBULANS © PHOTOSPIN

FÖR BARN • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2007

Lilla stjärnan

Var mer förlåtande

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag klippte ut en artikel skriven av Jay Evensen i *Deseret Morning News*. Med hans tillåtelse citerar jag från den:

"Hur skulle du känna för en tonåring som bestämde sig för att kasta en tiokilos djupfryst kalkon från en bil i hög fart, rakt in i vindrutan på den bil du körde? Hur skulle du känna dig efter att ha utstått sex timmars operation där man lappat ihop ditt ansikte med metallplattor och andra metallvaror? ...

Offret, Victoria Ruvolo ... hade större intresse av att hjälpa sin 19-åriga angripare, Ryan Cushing, än [av] ... hämnd ... Hon insisterade på att han skulle få strafflindring. Cushing skulle sitta i fängelse i ett halvår och ha skyddstillsyn i 5 år om han erkände sig skyldig till allmänfarlig vårdslöshet.

Om han hade dömts för grovt övervåld — den anklagelse som bäst hade motsvarat brottet — kunde han ha fått sitta i fängelse i 25 år ...

Enligt en skildring i *New York Post* gick Cushing ... fram till den plats där Ruvolo satt i rättsalen och viskade tårögd en ursäkt. 'Jag är så ledsen för vad jag gjort mot dig.'

Ruvolo ställde sig upp och offret och hennes angripare kramade om varandra och grät. Hon strök med

**President Hinckley
lovar att kärlek
och förlåtelse kan
göra underverk.**

handen över hans huvud och klappade honom på axeln medan han snyftade, och vittnen ... hörde henne säga: 'Det är okej. Jag vill bara att du ska göra det allra bästa av ditt liv.'"¹

Vem kan känna annat än beundran för den här kvinnan? På något sätt kan förlåtelse, med kärlek och tolerans, åstadkomma underverk som inte kan ske på något annat sätt.

Den stora försoningen var en enastående förlåtande handling. Lidandet var så stort,

våndan så intensiv att ingen av oss kan fatta det, när Frälsaren offrade sig själv som lösen för hela människosläktets synder. Allt jag vet är att den ägde rum och att den var avsedd för min skull och för din. Det är tack vare honom som vi kan få förlåtelse. Det är tack vare honom som alla människor kommer att uppstå från döden. Det är tack vare honom och hans stora offer som vi har möjlighet att genom lydnad få upphöjelse och evigt liv.

Må Gud hjälpa oss att vara lite vänligare, att vara mer förlåtande och att ta bort elaka tankar och inte tänka på dem mer. ●

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2005.

SLUTNOT

1. "Forgiveness Has Power to Change Future", *Deseret Morning News*, 21 aug 2005, s AA3.

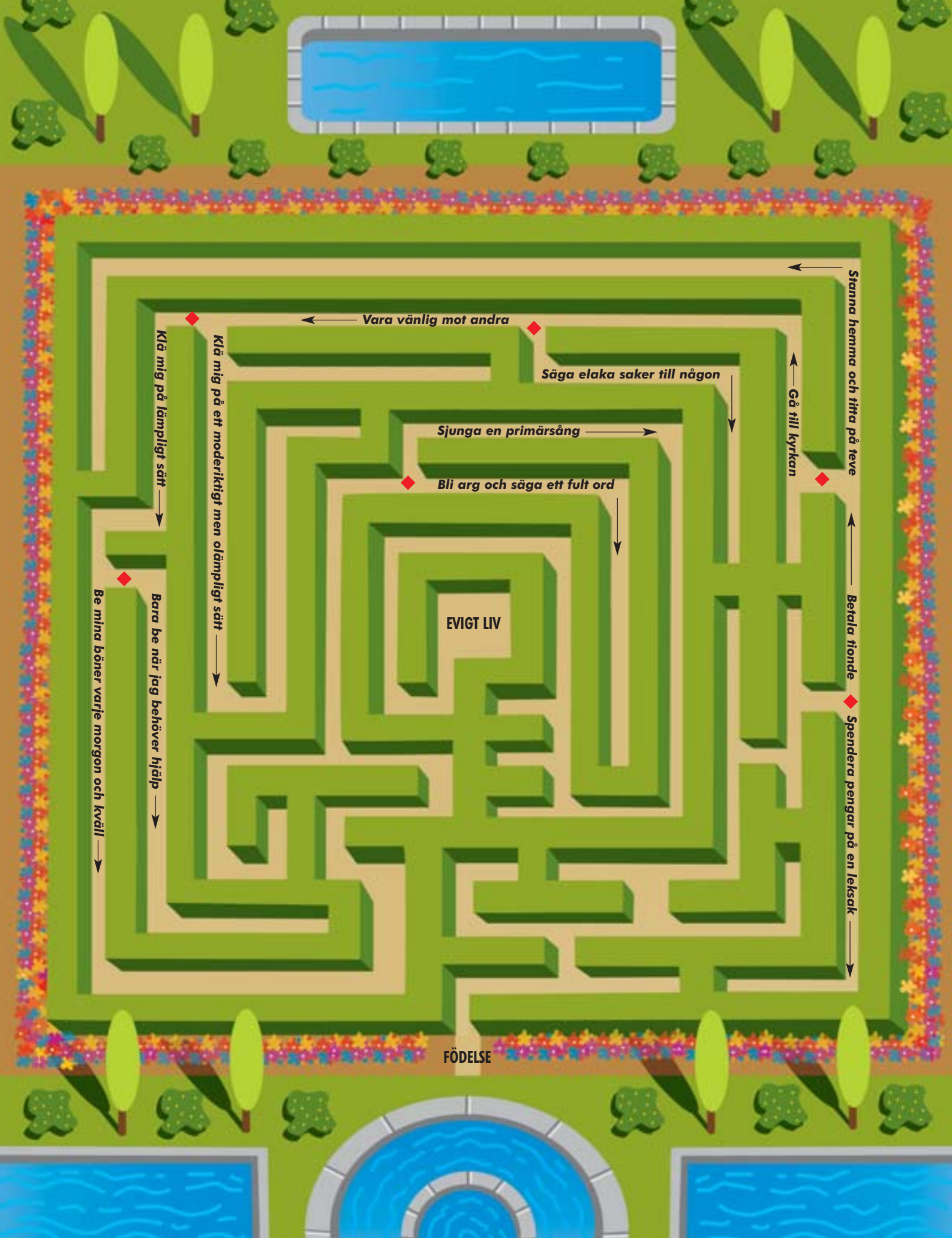

NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. Hur tror du Victoria Ruvolos förlåtelse kan ha påverkat Ryan Cushing? Varför?

2. President Hinckley påminner oss om att Jesus Kristus led för våra synder. Genom honom kan vi förlåtelse om vi omvänder oss. Hur hjälper denna kunskap oss att förlåta andra?

3. Om vi förlåter någon, innebär det då att vi måste låta honom eller henne fortsätta göra oss illa?

Stanna hemma och titta på teve

Gå till kyrkan

Betala tionde

Spendera pengar på en leksak

Säga elaka saker till någon

Sjunga en primärsång

Bli arg och säga ett fult ord

Vara vänlig mot andra

Klä mig på ett moderiktigt men olämpligt sätt

Klä mig på lämpligt sätt

Bara be när jag behöver hjälp

Be mina böner varje morgon och kväll

EVIKT LIV

FÖDELSE

Försök, försök, försök

”Följen ... mig, och gören det som I haven sett mig göra.” (2 Nephi 31:12)

ELIZABETH RICKS

Förr i tiden gjorde man vackra trädgårdslabyrinter för att roa sina vänner. Man klippte häckarna så att gångstigar bildades där andra kunde gå omkring och försöka hitta vägen ut. Många tyckte om att promenera genom dessa stora trädgårdslabyrinter. Andra blev ibland förvirrade på gångstigarna, men de tyckte ändå om den trevliga promenaden och till slut hittade de vägen ut. De fick försöka, försöka, försöka. Trädgårdslabyrinter finns fortfarande och besökarna tycker om att ta sig runt i dem.

I likhet med besökare som letar sig runt trädgårdslabyrinter genom att fatta beslut varje gång en gångstig delar sig, tar var och en av oss sig runt på livets väg. Varje dag måste vi fatta beslut. En del av besluten är inte så viktiga. Det har förmodligen ingen betydelse om du har på dig en blå eller en röd tröja. Men många beslut *är* viktiga. När du måste bestämma dig för om du ska tala sanning eller ljuga så är det viktigt att du talar sanning.

När det gäller viktiga beslut kan du göra rätt val om du frågar dig själv: ”Vad skulle Jesus göra?” När vi försöker bli lika Jesus — när vi försöker, försöker, försöker — så gör vi det rätta. Jesus gjorde alltid det rätta. Vår tro stärks när vi följer hans exempel.

Aktivitet

Gå med fingret längs en gångstig i trädgårdslabyrinten. Varje gång du kommer till ett val så funderar du på vad Jesus skulle ha valt. Börja vid ”Födelse” och följ Jesu exempel tills du kommer till ”Evigt liv”.

Förslag till samlingsstunden

1. Förklara att när vi följer Jesu exempel så hjälper det oss att komma tillbaka till vår himmelske Faders närhet. Fråga barnen vad ett exempel är och presentera några praktikfall. En lärare kan till exempel lösa ett mattetal för att visa eleverna hur man löser andra tal. En fotbollstränare kan sparka en boll för att visa hur man sparkar. Förklara att när vi följer Jesu exempel så hjälper det oss att göra bra val. Förbered några praktikfall (se ”Praktikfall”, Undervisning: Den högsta kallelsen [2000], s 175–176) från verkliga situationer. Ge ett praktikfall till varje klass och be dem diskutera problemet. Be barnen lösa problemet genom att fråga: ”Vad skulle jag göra om jag följde Jesu exempel?” Låt varje klass rapportera om hur de skulle följa Jesus. Förklara att vi hela tiden måste försöka för att bli lika Jesus. Det viktiga är att försöka. Vittna om att vi behöver anstränga oss för att följa Jesu exempel och att det gör oss glada.

2. Inbjud biskopen eller grenspresidenten (eller någon annan medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet) för att visa barnen ett körkort. (Det går också bra med någon annan slags licens, som fiskelicens eller äktenskapslicens.) Be honom berätta vad som krävdes av honom för att få körkortet. Be honom sedan visa ett ännu viktigare papper: hans tempelrekommendation. Be honom berätta om några saker barnen behöver göra för att få en tempelrekommendation. Gör i ordning flera papperslappar med olika evangelieprinciper som man behöver efterleva för att kunna komma till templet och ett antal steg. Till exempel: ”Du följer visdomsordet — gå två steg framåt.” Sätt upp en bild på ett tempel på varje vägg. Låt fyra barn börja i mitten av rummet och gå till var sitt tempel. (Säg att det inte är någon tävling. Du vill att alla barnen ska komma fram till templet.) Låt varje barn välja en papperslapp, läsa upp principen och flytta sig så många steg som det står. När varje barn kommer fram till templet låter du honom eller henne titta på baksidan av bilden efter titeln på en sång. Sjung sången och fortsätt med leken. När ni har sjungit alla sångerna uppmanar du barnen att leva värdigt så att de kan komma till templet. ●

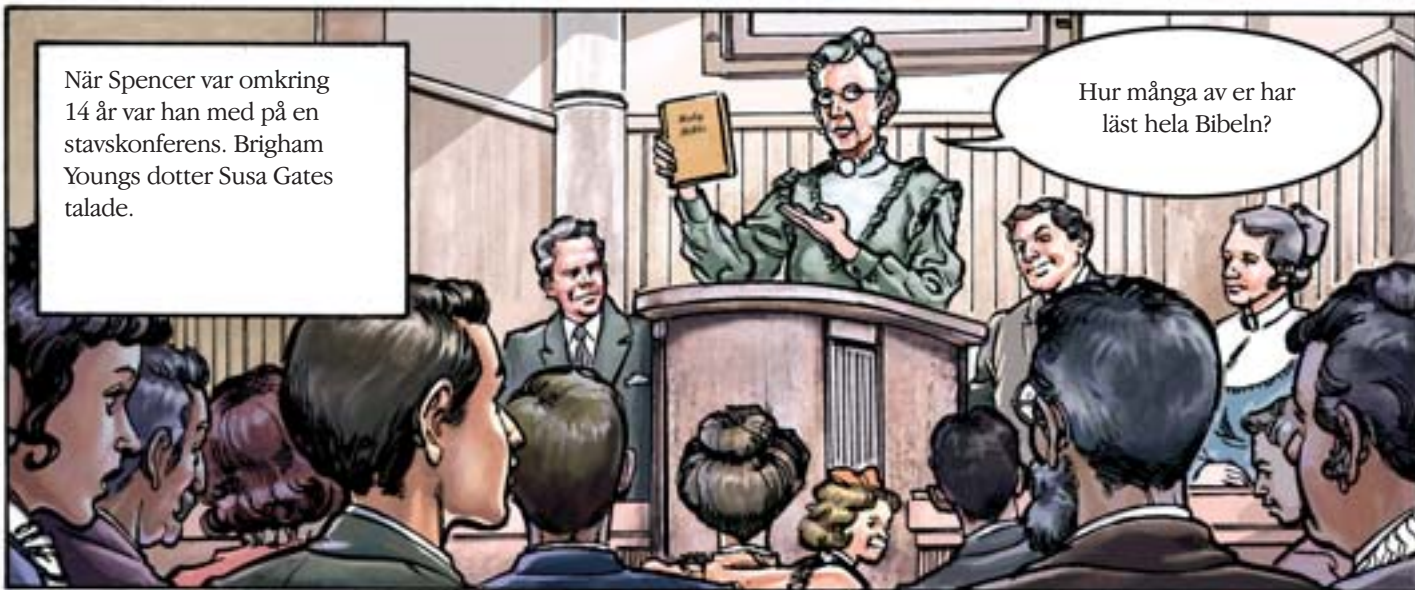

FRÅN PRESIDENT SPENCER W KIMBALLS LIV

Läser Bibeln

När Spencer var omkring 14 år var han med på en stavskonferens. Brigham Youngs dotter Susa Gates talade.

Hur många av er har läst hela Bibeln?

Spencer tittade sig omkring. Det fanns omkring 1 000 personer i salen men bara fem eller sex händer räcktes upp.

Jag läser serierna hela tiden. Jag har läst så många böcker men aldrig Bibeln. Varför?

Jag ska läsa Bibeln från pärm till pärm, som syster Gates sade. Jag ska, jag ska, jag ska.

När han kom hem tog han fram familjebibeln, gick upp på den ofärdiga vinden där han sov, tände en lampa och slog upp första kapitlet i Första Moseboken.

"I begynnelsen skapade Gud himmel och jord ..."

Han läste varje kväll, även när han inte förstod det han läste.

Jag förstår inte den här delen riktigt men jag är säker på att det är värt besväret att fortsätta läsa. Jag har åtminstone lite hum om vad som finns i Bibeln när jag är klar.

Ett år senare slog han ihop Bibeln efter att ha läst hela boken. Han hade inte bara lärt sig mer om Bibeln utan också att han kunde sätta upp ett mål och nå det.

Från Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, Spencer W. Kimball (1977), s 56–57; och Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball, s 61–62.

Vänskaps- armband

"En väns kärlek består alltid." (Ords 17:17)

JENNIFER ROSE

Kyrkans tidningar
Byggt på en sann berättelse

Jag träffade Megan när min familj flyttade in i vårt nya hus. Hon bodde på samma gata och vi var båda i syster Crawford's primärklass. Vi blev vänner och lekte mycket tillsammans. Jag lade märke till vad Megan gjorde och försökte komma ihåg hur hon berättade ett skämt eller hur hon fixade till håret eller hur hon pratade så lätt med andra barn. Jag tyckte att Megan var perfekt. Jag var blyg. Jag ville vara som Megan.

En dag ringde jag Megan för att höra om hon ville leka. Hon sade ingenting först.

"Caitlin är redan här", sade hon till slut.

Caitlin gick också i vår primärklass. Jag ville att Megan skulle be mig komma över, men det gjorde hon inte. Det var tyst i luren.

"Jaha. Okej", stammade jag. Megan lade på luren utan att säga något mer.

Den söndagen i Primär frågade syster Crawford: "Vad betyder det att vara en god vän?"

Jag log mot Megan men hon såg mig inte ens. Hon vände sig om och viskade något till Caitlin. Plötsligt skrattade Caitlin till.

"Kan ni vara tysta, flickor, är ni snälla", sade syster Crawford. De slutade viska men axlarna skakade av fnissningar. Syster Crawford vände sig till mig. "Angie, hur tycker du att en god vän ska vara?"

"Det är någon som är snäll och som tycker om att leka med en och ..."

Megan och Caitlin fnissade mer högljutt. Jag blev

alldeles varm i ansiktet och tittade ner i golvet.

Skrattade de åt *mig*?

Syster Crawford rynkade pannan mot dem och log sedan mot mig: "Just det, Angie", sade hon. Hon tittade runt på klassen. "Hur kan ni vara en bra vän?"

Adam räckte upp handen. "Vi kan hjälpa andra", sade han.

Syster Crawford nickade. "En bra vän vill hjälpa och tjäna andra. Jesus Kristus lärde oss det när han levde på jorden. Han lärde oss också att vi ska vara snälla mot alla."

Jag tittade på Megan och log mot henne. Hon log inte tillbaka. Jag fick en tom känsla i magen. Tyckte Megan inte om mig längre?

I slutet av lektionen höll syster Crawford upp en liten korg. "Jag har något till er", sade hon. Hon tog upp färgglada snören som hade knutits i små cirklar. "Det här är vänskapsarmband. Ni ska ha på er armbandet och när ni tittar på det kan ni komma ihåg att vara en god vän."

Kanske skulle vänskapsarmbanden hjälpa! Kanske kunde Megan och jag ha likadana armband. När korgen gick runt klassen lutade jag mig åt Megans håll. "Vilken färg

ska du ta?" frågade jag henne.

Megan ryckte på axlarna. "Kanske ett gult."

"Jag också", sade jag.

Caitlin valde ett blått armband. Sedan gav hon korgen till Megan. Megan fingrade på några armband och sedan tog hon också ett blått. Jag stirrade på henne. Blått? Hon gav mig korgen snabbt. Jag stirrade ner i den och visste inte vad jag skulle göra. Det fanns bara gula armband kvar. Jag drog sakta ut ett.

Megan och Caitlin fnissade och höll ut sina armar

Jag ville inte förlora min vänskap med Megan. Jag visste att vår himmelske Fader kunde trösta mig och hjälpa mig förlåta henne.

bredvid varandra och beundrade sina blå matchande armband. Jag fick en klump i halsen. Jag kände tårarna komma. Jag bet ihop tänderna för att inte börja gråta. Jag tänkte *inte* gråta framför ögonen på dem.

* * * *

Jag kastade mig i mammas armar så fort vi hade kommit hem från kyrkan. "Vad är det som har hänt, gumman?" frågade mamma när jag började gråta. Genom tårarna berättade jag vad som hade hänt. Hon satte sig bredvid mig på sängen och höll om mig. "Jag är ledsen, Angie", sade hon.

"Vill inte Megan vara min vän längre?" frågade jag.

Mamma strök mig över håret. "Ibland vet vi inte varför andra gör som de gör", sade hon. "Jag är ledsen att det här hände."

"Syster Crawford sade i dag att vi skulle försöka vara snälla mot alla, precis som Jesus var. Men jag vill inte vara snäll mot Megan."

"Jag förstår", sade mamma. "Men jag håller också med syster Crawford.

Det kanske är svårt men vi måste försöka vara snälla även om någon sårar oss. Jesus lärde oss att vi skulle förlåta andra."

"Hur kan jag göra det?" frågade jag. Jag tänkte på hur Megan och Caitlin hade skrattat och fick den tomma känslan inom mig igen.

Mamma pekade på en statyett av en flicka som satt på knä i bön som stod på mitt nattduksbord. "När någon

"Ni kan alla vara någons vän, även om det bara är genom att le ... Låt solskenet i ert hjärta lysa i ert ansikte."

Se president James E. Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Ert ljus — Ett baner för folken", Liahoa, maj 2006, s 113.

gör mig ledsen så ber jag vår himmelske Fader att hjälpa mig förlåta den personen. Jag ber honom att göra mitt hjärta och den andres hjärta vekare."

"Fungerar det?" frågade jag.

Mamma log och pussade mig på pannan. "Det känns alltid bättre när jag har talat med vår himmelske Fader", sade hon.

När jag bad min bön den kvällen tackade jag min himmelske Fader för att jag och Megan var vänner. Sedan bad jag honom att hjälpa mig förlåta henne. Jag rynkade pannan och tänkte efter. "Hjälp Megan och mig att bli vänner igen", sade jag.

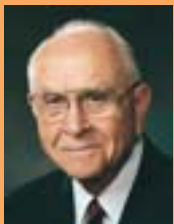
Jag bad om detta i flera dagar. På lördagen var jag ute och gungade när Megan kom uppför uppfarten. Jag slutade gunga. Vi tittade på varandra men sade inget. Till slut sträckte Megan ut handen och lade något i min hand.

"Det här är till dig", sade hon. Jag öppnade handen och såg ett blått vänskapsarmband.

"Vill du leka?" frågade Megan. "Caitlin kommer över till mig. Vi ska leka att vi är prinsessor och Noodle ska vara drottning."

Noodle var Megans grårandiga katt. Jag fnissade när jag såg Noodle framför mig med en krona på huvudet. Jag kände hur den tomma känslan försvann. "Ja, det skulle vara kul att komma över", sade jag. "Tack."

Jag log mot Megan och den här gången log hon tillbaka. ●

"Det är inte bara så att ärlighet vara längst ... utan ärlighet är det enda alternativet!"

Äldste David B Haight (1906–2004) i de tolv apostlarnas kvorum, "Moral och ärlighet", Nordstjärnan, jan 1988, s 12.

"Gör det som är ärligt." (Se 2 Kor 13:7.)

Ärlige Morgan

VICKI H BUDGE

Byggt på en sann berättelse

En dag körde Morgan sin leksakslastbil över köksbordet. Morgans lillebror Jacksen satt i sin stol och tittade på. Morgan puttade till lastbilen för hårt och den for in i ett glas med apelsinjuice.

"Mamma! Mamma!" ropade Morgan. "Jacksen slog omkull apelsinjuicen!"

Mamma torkade bort apelsinjuicen med en handduk. "Morgan", sade hon, "i dag är det din dag att vara ärlig."

"Vad betyder ärlig?" frågade Morgan.

"Ärlig betyder att den som har slagit omkull apelsinjuicen berättar för mig vad han gjorde. Han säger inte att någon annan gjorde det."

"Okej, det var jag som slog omkull juicen", sade Morgan. "Är jag ärlig nu?"

"Ja", sade mamma. "Du är ärlig nu, Morgan. Jag är stolt över dig." ●

Min tro på Jesus Kristus stärks när jag
följer hans exempel och håller hans bud.
"Följen därför mig, och gören det som
I haven sett mig göra." (2 Nephi 31:12)

Jag har just fått den Helige Andens gåva. Hur kan jag känna Andens inflytande i mitt liv?

★ Andens röst är en mild och stilla röst — en röst som man *förnimmer* snarare än hör. Det är en andlig röst som kommer till sinnet som när en tanke kommer till ens hjärta.

★ Bönen är en så väsentlig del av uppenbarelse att utan den kan slöjan förbli tillsluten för dig. Lär dig att be. Be ofta. Be i tankarna, i ditt hjärta.

★ Andens röst talar milt och manar dig vad du ska göra eller vad du ska säga. Den kan också tillrättavisa eller varna dig.

★ Inspiration kommer lättare i en fridfull atmosfär.

★ Denna vägledning kommer som tankar, som känslor, genom intryck och maningar.

★ Om vi följer Andens maningar kommer vi att vara trygga, vad än framtiden har i sitt sköte. Vi kommer att få veta vad vi ska göra. ●

Från "Tungor som av eld fördelade sig", Liahona, juli 2000, s 9, 10;

"Personlig uppenbarelse: Gåvan, provet och löftet", Liahona, juni 1997, s 10, 11; "Vördnad öppnar uppenbarelsens kanaler",

Nordstjärnan, jan 1992,

s 25; "Se Uppenbarelse i en föränderlig värld",

Nordstjärnan, jan 1990, s 13.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, ger oss några av sina tankar om detta ämne.

Missionärsvänner

"Gå ut och förkunna hans evangelium för människornas barn." (Moses 8:19)

Från en intervju
med äldste Gary J
Coleman i de sjut-
tios kvorum; av
Hilary M Hendricks

När jag växte upp var jag och min familj trofasta katoliker. Vi gick regelbundet till kyrkan och kyrkans aktiviteter, och varje kväll bad vi som familj. Under hela min barndom hade jag vänner i kyrkan som hjälpte mig göra bra val.

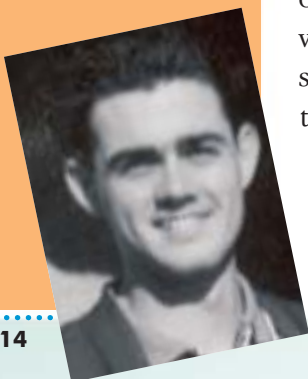
När jag hade fyllt nio blev jag altargosse. Altargossar i katolska kyrkan hjälper prästen under söndagens gudstjänst som kallas mässa. Min bror och många av mina vänner gjorde detta tillsammans med mig. Det var en stor ära för oss. Vi tände ljus vid altaret, vecklade försiktigt upp prästens kläder och lade skrifterna bredvid altaret. Under gudstjänsten hjälpte vi till att dela ut nattvardsbrödet som är ungefär som sakramentet.

För att bli altargossar behövde vi lära oss mässans ord utantill på latin. Vi var också med på religionslektioner varje vecka. Varje sommar åkte mina vänner och syskon och jag iväg på bibelskola, omkring tre mil hemifrån. Mina föräldrar var upptagna på våra vetefält under sommaren. De kunde behöva vår hjälp under de veckorna men de kände att det var viktigt att vi fick möjlighet att lära oss om

Gud och vara tillsammans med goda vänner. Tron hos prästerna och nunnorna som var våra lärare imponerade på mig. Jag bestämde mig då för att göra det som Gud ville att jag skulle göra.

När jag gick på det som motsvarar högstadiet och gymnasiet valde många av mina skolkamrater att göra sådant som jag hade lärt mig var fel, som att dricka alkohol och röka. Jag tillbringade tiden med att arbeta på gården, sporta, spela teater i skolan och vara med på kyrkans aktiviteter. Jag kände mig välsignad som hade goda vänner som också försökte välja det rätta.

När jag gick på ett universitet och började lära mig om Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga spelade goda vänner också en stor roll för mig. Jag minns tydligt mitt första besök i en av kyrkans församlingar, som hade sina möten i en liten stadshuslokal. I samma ögonblick som jag gick ur bilen samlades mina universitetskamrater runt mig. "Vad kul att se dig!" sade de. "Vad bra att du kunde komma!" Jag hade aldrig skakat hand med så många människor i hela mitt liv. "Härligt att ha dig här", sade personer som jag aldrig träffat. "Kom

gärna tillbaka.” Jag rörs fortfarande av den församlingens kärlek till mig, en främling.

Allt som hände den dagen var annorlunda. Gudstjänsterna jag hade varit på som altargosse var mycket strukturerade och mycket tysta. Mötena i den här kyrkan var helt annorlunda. Jag pratade med så många innan mötet och det var så mycket nytt att tänka på och så många nya upplevelser. När jag satt där i stadshuset hade jag många frågor och kände en del tvivel. Men kyrkans medlemmars värme och vänskap hjälpte mig att känna mig väl till mods. När jag sedan studerade evangeliet gjorde vittnesbördet från den Helige Anden att jag ville döpas.

Jag är tacksam för de återställda sanningar som bara finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Och jag

är tacksam för vännerna som hjälpte mig hitta dessa sanningar.

Som barn som tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är ni välsignade med att veta mycket om vår himmelske Fader och hans Son. Er tro stärks när ni går till kyrkan, ber och studerar skrifterna för er själva och tillsammans med er familj.

När ni gör bra val i ert liv, försök då också hjälpa andra som inte är medlemmar i kyrkan eller som kanske inte kommer till kyrkan regelbundet. Hälsa dem välkomna till Primär. Le. Sitt bredvid någon som är ny. Fråga efter deras intressen och tala alltid vänligt. Den kärlek ni visar hjälper människor omkring er att göra bra val och lära känna Frälsaren Jesus Kristus och hans återställda evangeliums lärdomar. ●

Hjälp andra och få dem att känna sig välkomna. Kom ihåg att le och vara vänlig.

EN VDR-RING

på rektorns kontor

REBECA F

En dag i skolan innan jag var åtta år inspekterade de våra händer och naglar för att se om de var rena, och rektorn såg min VDR-ring. När rektorn hade inspekterat resten av eleverna i min rad så kom hon tillbaka till mig och sade: "Rebeca, kom med mig till rektorns kontor." Sedan sade hon till min lärare: "Kan jag ta med mig Rebeca en stund?"

På kontoret frågade hon mig vad ringen betydde. Jag sade: "Välj det rätta." Jag förklarade att i kyrkan lär de oss att göra gott, att be och att läsa skrifterna. Hon frågade vilken kyrka jag var med i, och jag sade: "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga." Sedan frågade hon vad kyrkan lärde ut och jag berättade för henne om när Joseph Smith gick till lunden för att be och såg Fadern och Sonen. Jag berättade om hur jag beseglades till mina föräldrar i templet och att jag skulle döpas när jag blev åtta. Hon sade: "Du kan berätta mer

senare för nu måste du gå tillbaka till mattelektionen."

Senare gav jag rektorn en Mormons bok med mitt vittnesbörd inuti.

Jag har ett mål att bli missionär när jag blir stor. Men just nu försöker jag berätta om evangeliet för mina vänner. ●

Rebeca F, 12 år, Guatemala

*"Den som
följer mig skall
inte vandra i mörkret
utan ha livets ljus."
(Joh 8:12)*

KOPERING FÖRBUNDEN

Herrens skörd, av Marilee Campbell

Den här målningen är baserad på ett favoritskriftställe om missionärsarbete som finns med fyra gånger i Läran och förbunden: "Se, marken är redan vit till skörd. Därför, låt den som vill skörda begagna sin lie med all kraft och skörda medan dagen är, på det att han må samla en skatt av evig frälsning i Guds rike åt sin själ." (L&F 6:3; 11:3; 12:3; 14:3)

Herren har inte gett sitt folk någon större befallning än att berätta om evangeliet för vår himmelske Faders barn.

Missionärerna för människor ut ur världens mörker och leder dem till Jesu Kristi evangeliums trygghet och ljus." Se äldste M Russell Ballard, "Hur man förbereder sig för att bli en bra missionär", s 10.